

Ο ΜΠΑΚΑΛΟΓΑΤΟΣ

Ο ΜΠΑΚΑΛΟΓΑΤΟΣ

(ΤΗΣ ΚΑΚΟΜΟΙΡΑΣ)

Μικρό το μεροκάματο (μπαίνει ο Ζήκος στο μαγαζί και τραγουδάει. Αφήνει το ποδήλατο στην άκρη έξω από το μαγαζί. Και συνεχίζει το τραγουδι συμμαζεύοντας το μαγαζί.

Περίπου ταυτόχρονα με τη λήξη του τραγουδιού φεύγει ο Ζήκος από τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ 1η

Μπαίνει ο κυρ Σωτήρης στο μαγαζί του κυρ Παντελή

Κυρ Παντελής: Βρε καλώς το Σωτήρη.

Σωτήρης: Γειά σου Παντελή. Τι κάνεις? Είσαι καλά?

Κυρ Παντελής: Καλά. Πώς από δω?

Σωτήρης: Εεεε περαστικός ήμουνα και είπα να σου πω μια καλημέρα.

Κυρ Παντελής: Καλά έκανες. Να κάτσε.

Σωτήρης: Τί νέα ρε Παντελή?

Κυρ Παντελής: Άααστα. Φάσκελοκουκούλωστα.

Σωτήρης: Εεεε μην έχεις και παράπονο γιατί αν εσύ παραπονιέσαι τότε εμείς “οι άλλοι” θα πρέπει να πάμε να πεθάνουμε.

Κυρ Παντελής: Ναι αλλά εσείς “οι άλλοι” δεν έχετε ούτε την Εφορία ούτε την κυρά Δέσποινα να σου ζαλίζει το κεφάλι από το πρωί ίσαμε το βράδυ. Μα που στα διάλομα που στο διάλο...

Σωτήρης: Ποιος μωρε?

Κυρ Παντελής: Αυτό το χαϊβάνι ο Ζήκος που στο διάλο έχει πάει πανάθεμα τον? Μα πόση ώρα λείπει?

Σωτήρης: Μα που τον έστειλες?

Κυρ Παντελής: Εδώ κοντά μωρέ, πάει μια παραγγελία. Άααααα δεν θα περάσει καθόλου καλά μαζί μου. Θα τον εβάλω χάμω και θα τον εσαπίσω στην καρπαζά.

Σωτήρης: Δε μου λες ρε Παντελή? Που τον οικονομισες?

Κυρ Παντελής: Εεε τι που τον οικονομισα? Καρπενησιωτάκι είναι. Μου τον έστειλε μια τρίτη μου εξαδέρφη, να πιάσει δουλειά στο μαγαζί να φάει κι αυτός, να λιγδώσει λίγο τ' άντερό του. Και τέλος πάντων να έχω κι εγώ έναν άνθρωπο στο μαγαζί αδερφέ μου! Με κατάλαβες? Αααααπαπαπαπαπαπα δε γίνεται θα τον βάλω σε μια γιαουρτοσακούλα και θα τον στείλω από κει που ρθε.

Σωτήρης: χαχαχαχα δεν ξέρεις και το καινούριο? Είναι ερωτοχτυπημένος με την κόρη μου.

Κυρ Παντελής: Τη Φιφίκα?

Σωτήρης: Βεβαίως! Τον έχουνε πάρει χαμπάρι αδερφέ μου και του τραβάνε κάτι πλάκες! Ξεγυρισμένες.

Κυρ Παντελής: Μωρέ θα τον ξαποστείλω σου λέωωωω.

Σωτήρης: Παντελή να μην το κάνεις αυτό.

Κυρ Παντελής: Γιατί?

Σωτήρης: Ο Ζήκος δεν ξέρω τί είναι αλλά το πονάει το μαγαζί. Κι εσένα σ' αγαπάει να ξέρεις. Ακούς τι σου λεώ? Άντε πάω τώρα.

(ο κυρ Παντελής ακούει προσεκτικά και μορφάζει)

Κυρ Παντελής: Τί από τώρα φεύγεις?

Σωτήρης: Εεεε έχω να βρω το Μήτσο εκεί για τη δουλειά. Θα περάσω καμιά άλλη μέρα.

Κυρ Παντελής: Καλά. Θα ξανάρθεις?

Σωτήρης: Εε βάλε και κανένα μεζέ!!

Κυρ Παντελής: Τι λές τώρα. Ρε θα σφάξω ρέγκα.

Σωτήρης. Ααα εντάξει τότε. Χαχαχα Νά το ρε το παιδί.

(μπαίνει ο Ζήκος με το ποδήλατο. Ο κυρ Παντελής τον φασκελώνει με χαρακτηριστικο μμμ)

Ζήκος: Τί κάνετε κύριε Σωτήριε? Τί κάνετε?

(εγώ..... Ο Σωτήρης φεύγει)

Σωτήρης: Γειά σου Ζήκο λεβεντιά.

Ζήκος: Τί κάνει η εκλεκτή κόρη σας? Καλά?

Σωτήρης. Καλά σε χαιρετάει.

Ζήκος: Τους χαιρετισμούς και εξ εμού ε?

Σωτήρης: χαχαχα γεια σου Ζήκο.

Ζήκος: Στο καλό.

(Ο Ζήκος πάει προς το μέρος του κυρ Παντελή με ύφος, κρατώντας το καλάθι)

Ζήκος: Γιατί μουτζώνς ισύ αφιντικό ε? γιατί μουτζώνς?

Κυρ Παντελής: Πούσουνα ρε?

Ζήκος: Ρε? Ποιον ίπς ρε? Ρε ιμένα? Μι του ρε δεν σ'ιπιτρέπω να μου μιλάς ιμένα. Δεν του σκώνου ιγώ του ρε. Ούτι δε δέχουμι, ούτι χειρουνουμίες δέχουμι.

Κυρ Παντελής: Μα δεν σου κάνω χειρονομίες. Εσύ μου κάνεις χειρονομίες.

Ζήκος: Σο κάνω χειρουνουμίες για να μη μι καντς ισύ. Κι ούτι το ρε δέχουμι. Άκουσες τι σο λέω? Ακούς ικεί που ήμουνα? Ήμουνα ικεί που μόστειλς.

Κυρ Παντελής: Πού σ'έστειλα?

Ζήκος: Για θυμής που μέστειλες?

Κυρ Παντελής: Να πας δυο πράγματα στην κυρ-Παναγιώτα κι ένα κουτί λουμίνια της κυρά Θοδώρας,

Ζήκος: Ε, τα λουμίνια.

Κυρ Παντελής: Τί τα λουμίνια?

Ζήκος: Μου πέσανε.

Κυρ Παντελής: Σου πέσανε?

Ζήκος: Ώσπου να τα μαζώξω τι να κάνω.

Κυρ Παντελής: Να σου δώσω μιαν ανάποδη.

Ζήκος: Μην κάνεις χειρονομίες. Μην μου κανς εμένα χειρονομίες. Γιατί... πούσι... σι ρίχνω κουτουλιά στο ψωμοσάκουλο και θα κάνς 10 μερες να φας μετά. Τ'ακούς? Δεν μπουρείς να συμπεριφέρεσαι εσύ έτσι σι μένα τ'ακούς?

Κυρ Παντελής: Τι είναι αυτά ρε?

Ζήκος: Με κοιτάζεις? Άντε άμα ξετυλιστώ θα γίνω 1,90 και δεν θα σε σώζει άνθρωπος.

Κυρ Παντελής: Βρε άντε πάγαινε από δω..

Ζήκος: Μη με κάνεις χειραψίες. Μη με κάνεις χειραψίες.

Κυρ Παντελής: Πού σου πέσανε ρε?

Ζήκος: Στο δρόμο.

Κυρ Παντελής: Κάτω?

Ζήκος: Έχει δει κάνα πράγμα να πέφτει κατά πάνω? Κάτω βέβαια.

Κυρ Παντελής: Και μήπως κατά λάθος σου πέσανε απ' όξω απ' την πόρτα της Φιφίκας?

Ζήκος: Σκασμός. Σκασμός. Δεν σου επιτρέπω να μιλάς για ονόματα θηλυκού γένους και ειδικότερα να μιλάς για τη Φιφίκα.

Κυρ Παντελής: Βρε σε δουλεύουνε βρε μοσχάρι!

Ζήκος: Δε γινήθκι ακόμα ου άνθρουπους που θα μι δουλέψ ιμένα, τ' ακούς?

Κυρ Παντελής: Ναι αλλά πρόσεξε γιατί γεννήθηκε ο άνθρωπος που θα σε ξυλοφορτώσει.

Ζήκος: Για κάνι πως χτυπάς κι αν δεν πάω στου υπουργείο Υγρασίας να του αναφέρου.

Κυρ Παντελής: έλα έλα. Άστα αυτά τώρα και βάλε μερικά πράγματα να τα πας στην κυρία Καραζαμπούκου.

Ζήκος: Πού να πάω?

Κυρ Παντελής: Στην κυρία Καραζαμπούκου.

Ζήκος: Δεν πάου σ' αυτήν.

Κυρ Παντελής: Γιατί δεν πας?

Ζήκος: έτσι. Δεν την χουνεύου. Να πας ισύ.

Κυρ Παντελής: Βρε εγώ θα πάω? Καταστηματάρχης άνθρωπος?

Ζήκος: Τι λες μωρέ καταστηματάρχη? Τι νομίζ πως είσι? Μπακαλόγατους ισύ κι εγώ του Μπακαλουγατί.

Κυρ Παντελής:.... και γιατί δεν την χωνεύεις μωρέ?

Ζήκος: Δεν την χουνεύου γιατί δε μου διν τίπουτις. Μονάχα τα Χριστούγεννα που μου δωκε ένα πενηνταράκι κι ένα μιλουμακάρουνου που μέσα βρήκα ένα σκώληκα σαν του φιδ που σκότωσε ου Μέγας Αλέξανδρος.

Κυρ Παντελής: Και τί θα θες τα λεφτά ρε? Εδώ τρως, εδώ πίνεις κι εδώ κοιμάσαι.

Ζήκος: χαχαχα τα λιφτά ιγώ τα μαζεύου.

Κυρ Παντελής: Μπααααα

Ζήκος: Τα μαζεύου γιατί θα πάρου βέρες.

Κυρ Παντελής: Μπααααα. Ώστε αρραβωνιάζεσαι?

Ζήκος: Μάλιστα αρραβωνιάζουμε επισήμους, γιατί ανιτησίμους είμι λουγουδουσμένους.

Κυρ Παντελής: Κι αν επιτρέπεται? Με τη Φιφίκα?

Ζήκος: Μάάάαλιστα με τη Φιφίκα.

Κυρ Παντελής: και θες να αγοράσεις βέρες.

Ζήκος: Μάάάά'λιστα βέρες.

Κυρ Παντελής: Πάρε κι ένα πεντατίφ.

Ζήκος: Δε μου λές? Έχεις γιοφύρια μες τα δόντια, ε? Θα σιχώσου κουτουλιά κι θα γίνει η μάχη τς Αλαμάνους.

Κυρ Παντελής: Βρε αί στο διάλο από δω. Πήγαινε να πάρεις τα πράγματ. Μπρός

Ζήκος: Βρε ααααα στα διάλα να σι παρ η διάλος να σι παρ και μη μι κάνς ιμένα χειραψίες.

Κυρ Παντελής:και το σαλάμι.

Ζήκος: Μάλιστα και το σαλάμι (το χτυάει στον πάγκο)

Κυρ Παντελής: Μη το χτυπάς μωρέ.

Ζήκος: Του χτυπάου. Έτσι θέλου.

Κυρ Παντελής: ... και μια σκούπα.

Ζήκος: αααα θέλει και σκούπα!

Κυρ Παντελής: Άντε μπρος (τον σπρώχνει)

Ζήκος: Μη με σπρώχης εμένα. Να μι πάρς μι του καλού. Να μι πάρς μι του καλου να γίνω μούσι να μι ξουρίσεις.

Κυρ Παντελής: Βρε αί στο διάλο από δω χάμω (σπρώχνονται με τις κοιλιές) βρε αί στο διάλο από δω χάμω. Με έσκασες. Κακόχρονο να χεις.

(χτυπάει τηλέφωνο)

Ζήκος: Έχε χάρη που βάρεσε το τηλεφούνκεν. Έχε χάρη που σ' αγαπάω και σένα και το μαγαζί. Ειδιάλλως θα σι κανόνιζα. *(φορτώνει το ποδήλατο και φεύγει)*

Κυρ Παντελής: Ορίστε εδώ κατάστημα ενδωδήμων κι αποικιακών προϊόντων.

ΣΚΗΝΗ 2η

(ενώ μιλάει στο τηλέφωνο, μπαίνει η κυρά Δέσποινα τραγουδώντας: τώρα που γινα θύμα στα φιλιά σου, κάνε ότι θες κι ότι πει η καρδιά σου)

Κυρά Δέσποινα: Καλημέρα κυρ Παντελή.

Κυρ Παντελής: Ωωωω καλώς την κυρά Δέσποινα. Καλώς τη δόξα της συνοικίας μας.

Κυρά Δέσποινα: Τι χαμπάρια κυρ Παντελή?

Κυρ Παντελής: Καλά. Ας τα λέμε καλά.

Κυρά Δέσποινα: Μια χαρά είσαι σήμερα. Φτου φτου να μη σε ματιάσω.

Κυρ Παντελής: Φακές έφαγε? *(καθαρίζει το πρόσωπο και γυρίζει στο πλάι)*

Κυρά Δέσποινα: Δε μου λες κυρ Παντελή? Είναι καλός ο Βακαλέος?

Κυρ Παντελής: Χα είναι πράγματα αυτά που ρωτάς κυρ Δέσποινα? Αφου μυρίζει θάλασσα. Να βάλω αυτό το κομμάτι κυρά Δέσποινα?

Κυρά Δέσποινα: Αααααα όχι. Είναι πολύ μεγάλο.

Κυρ Παντελής: Εεε τότε να βάλω αυτό?

Κυρά Δέσποινα: Είναι πολύ μικρό.

Κυρ Παντελής: Τί νούμερο παπούτσι φοράς?

Κυρά Δέσποινα: 37 ξέφτερνο!!

Κυρ Παντελής: Εεεε τότε μην το συζητάς. Θα πάρεις αυτό οπωσδήποτε.

Κυρά Δέσποινα: Γιατί?

Κυρ Παντελής: Περισσεύει να κάνεις και τακούνια. χαχαχαχαχα

Κυρά Δέσποινα: Δε μου λές κυρ Παντελή?

Κυρ Παντελής: (ενώ τυλίγει) εεεε!!!

Κυρά Δέσποινα: Εκείνο το άλλο που σου χα πει.

Κυρ Παντελής: εεε. Ποιο άλλο?

Κυρά Δέσποινα: Εκείνο το άλλο ντε... για την Αρτεμισία.

Κυρ Παντελής: ααααααα..

Κυρά Δέσποινα: εεεε... τι αααα? Το εσκέπτεις?

Κυρ Παντελής: εεε ναι το εσκέπτει.

Κυρά Δέσποινα: και τι αποφάσεις?

Κυρ Παντελής: Άσε μας κάτω κυρά Δέσποινα.

Κυρά Δέσποινα: Μα γιατί? Η Αρτεμισία είναι καλή και μυαλωμένη κοπέλα. Γιατί?

Κυρ Παντελής: Εεεεε όχι και κοπέλα. Αυτή όπου να ναι θα τη γκρεμίσουνε να την κάνουνε πολυκατοικία.

Κυρά Δέσποινα: Ε κι εσύ για τί μου περνιέσαι? Για κάνα λυκόπουλο?

Κυρ Παντελής: Μωρέ άσε με μένα. Άσε με κάτω κυρά Δέσποινα να χαρείς.

Κυρά Δέσποινα: Ξέρεις όμως τί διαμάντι χάνεις? Ξέρεις πόσοι μου τη ζητάνε?

Κυρ Παντελής: Την Αρτεμισία?

Κυρά Δέσποινα: Ναι

Κυρ Παντελής: Τη ζητάνε πολλοί?

Κυρά Δέσποινα: Ναι!!

Κυρ Παντελής: Να της πεις να πάρει 4 για της έρθει πιο φθηνά η κηδεία.

Κυρά Δέσποινα: ααααα καλέ μη μου τη γλωσσοτρως την κοπελίτσα.

Κυρ Παντελής: Βρε ποια κοπελίτσα? Ποια κοπελίτσα?

Κυρά Δέσποινα: Επιμένω ότι χάνεις.

Κυρ Παντελής: Εεεεε άσε με να χάνω.

Κυρά Δέσποινα: Θα σου γεμίσει το σπίτι.

Κυρ Παντελής: Με τί? Με μπουμπάρια, μασέλες και καρακοκάλες.

Κυρά Δέσποινα: Θα σου στολίσει το μαγαζί.

Κυρ Παντελής: Μωρε άσε με χάμωμη κανω λάθος καμιά μέρα και την πουλήσω για σκουμπρί.

Κυρά Δέσποινα: Κι εσύ για να χουμε καλό ρώτημα σαν ποια θα θελες να πάρεις?

Κυρ Παντελής: Εγώ?

Κυρά Δέσποινα: Ναι!

Κυρ Παντελής: Ποια θα θελα να πάρω?

Κυρά Δέσποινα: Ναι ποια θα θελες να πάρεις?

Κυρ Παντελής: Αχχχχχ ααααχχχχ αααααχ

Κυρά Δέσποινα: Τι χλιμιτράς χριστιανέ μου σαν ψωφάλογο?

Κυρ Παντελής: Ααααααχ αααααααχ

Κυρά Δέσποινα: Καλά κάτσε να χλιμιντρίζεις εσύ. Εγώ φεύγω. Γράψε και το Βακαλέο. (φεύγει)

ΣΚΗΝΗ 3η

Φτάνει ο Ζήκος με το ποδήλατο .Στην πόρτα τον συναντάει ο Κιτσάρας

Κιτσάρας: Ναι αφού σου λέω, μόλις τον εύρω θα τον ειδοποιήσω.... εεεεε τι? Παιδιά είμαστε?

Κιτσάρας: Γεια σου ρε Ζήκο. Θα μου δώσεις μια στιγμή το ποδήλατο?

Ζήκος: Πουτές. Πουτές. Μη ζητάς ανταλλακτικά.

Κιτσάρας: Τι ανταλλακτικά μωρέ?

Ζήκος: έχω να κάνω μεταφορές ιγώ. Ύστερα δεν έχι κι μπιτζίνα. Δε θέλω αηδίες. Δε θέλω αηδίες.

Κιτσάρας: πω πω πω ρε αδερφέ μου. Καλάααα!

(μπαίνει ο Αργύρης)

Κιτσάρας: Αργύρη. Μόλις τηλεφώνησε ο μπάρμπαρ σου κι είπε να τον πάρεις. Το έχεις το νούμερο?

Αργύρης: Ναι το χω. Τί ήθελε?

Κιτσάρας: Μου φάνηκε πολύ χαρουμενος αδερφέ μου. Λες?

Αργύρης: Μακάρι. Μακάρι. Να τελειώνει αυτή η ιστορία. Μην πεις τίποτα ακόμα στη Λίτσα.

Κιτσάρας: Τρελός είσαι αδερφέ μου? Ωραία. Πάμε πάμε.

ΣΚΗΝΗ 4η

ΙΔΙΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

Ο Κυρ Παντελής στο τηλέφωνο

Κυρ Παντελής: Καλημέρα κυρία Καραζαμπούκου. Έρχεται κυρία Καραζαμπούκου. Στο δρόμο είναι κυρία Καραζαμπούκου.

(κλείνει το τηλέφωνο)

Κυρ Παντελής: Α ρε άτιμε Ζήκο. Θα σε σκοτώσω. Θα σε σφάξω. Πανάθεμα την ώρα και τη στιγμή.

Λίτσα: Καλημέρα Κυρ Παντελή. *(Λίτσα – Φιφίκα στην πόρτα)*

Κυρ Παντελής: Καλημέρα δεσποινίς Λίτσα μας. Καλημέρα δεσποινίς Φιφίκα.

Φιφίκα: Καλημέρα σας, πώς είστε?

Λίτσα: Προχθές είχα πάρει λίγο τυρί για τα μακαρόνια. Μήπως έχετε από το ίδιο?

Κυρ Παντελής: Βεβαίως έχουμε δεσποινίς Λίτσα μας. Ξέρετε τα εκλεκτά τυριά δεν τα δίνουμε όπου κι όπου. Τα φυλάμε για τους εκλεκτούς πελάτες.

Λίτσα: Εγώ δηλαδή είμαι εκλεκτή πελάτισσα? Τί με τις πενταροδεκάρες?

Κυρ Παντελής: Μα τί είναι αυτά που λέτε δεσποινίς Λίτσα? Τί αξία έχουν τα χρήματα μπροστά εις τα πρόσωπα. Δε ξέρω δηλαδή αν και κατά πόσο γίνομαι αντιληπτός. Αλλά τα χρήματα είναι χρήματα. Και τα πρόσωπα είναι πρόσωπα.

Φιφίκα: Σωστά. Κόφτε λοιπόν λίγο τυράκι γιατί πρέπει να φύγουμε.

Κυρ Παντελής: Πόσο να κόψω?

Λίτσα: Ε λιγάκι δύο άνθρωποι είμαστε. Ααα όχι τόσο πολύ.

Κυρ Παντελής: Αααααα δεν είναι πολύ μη σας αυταπατά ο όγκος. Υπολογίστε και τις τρύπες. Χαχαχα Λοιπόν? Τί άλλο δεσποινίς? Κανένα τσίρο, καμία αντιζούγια? Καμία κάπαρη? Έτσι για την όρεξη.

Λίτσα: Τίποτα, τίποτα, τίποτα.

Φιφίκα: Αφού σου λέει τίποτα κυρ Παντελή τί τα θες τα λόγια?

Κυρ Παντελής: Να μωρέ για την όρεξη.

Φιφίκα: Ποιά όρεξη? Εδώ θέλουμε κάτι που να κόβει την όρεξη.

Λίτσα: Τί χρωστάω κυρ Παντελή?

Κυρ Παντελής: Καλά ευχαριστώ. χαχαχα

Λίτσα – Φιφίκα: χαχαχαχα

Κυρ Παντελής: Δώστε ότι προαιρήσθε ή μάλλον αφήστε. Μην δώστε τίποτα. Μία εταιρου φοράν που θα ψωνίσετε και έταιρα αντικείμενα.

Λίτσα: Να στε καλά κυρ Παντελή. Χαίρεται.

Κυρ Παντελής: ααα με συγχωρείτε. Δεν μπρόλαβα να τελειώσω αυτό που σας έλεγα με τα χρήματα και προσώπατα.

Φιφίκα: Μίαν εταιραν φοράν κύριε Παντελή γιατί τώρα βιαζόμαστε. Χαίρεται.

Κυρ Παντελής: Χαίρετε. Ααααχ ααααχ

ΣΚΗΝΗ 5η

ΙΔΙΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

Ο Ζήκος είναι στην αποθήκη και μπαίνει το ζευγάρι.

Κυρ Παντελής: Ζήκοοοοοοοο

Ζήκος: Ααα στα διάλα. Ζήκου και Ζήκου.

Κατερίνα: Βρε συ Ανδρέα δε μου υποσχέθηκες ότι δεν θα αρχίσεις τόσο νωρίς?

Ανδρέας: Έλα βρε Κατερίνα. Δυο ουζάκια θα πιούμε στο πόδι. Θα δουλέψουμε και λίγο το Ζήκο. Κι αυτό είναι όλο. *(παλαμάκια του Ανδρέα)*

Κυρ Παντελής: Χτυπούνε δεν ακούς?

Ζήκος: Τ' άκουσα!

Κυρ Παντελής: Γιατί δεν πάς?

Ζήκος: Κάθε πράγμα στον καιρό του κι ου κουλιός τουν Αύγουστου, λέγαν στου χουριό μου!

Κυρ Παντελής: Έχε το νου σου στο μαγαζί. Θα πεταχτώ για μια δουλειά.

Ζήκος: Πάλι φεύγεις? Πού θα πας?

Κυρ Παντελής: Όπου θέλω βρε. Λογαριασμό θα σου δώσω?

Ζήκος: Μπααα κι θ' αφήσουμε τώρα τη δουλειά μας κι θα τρέξουμε ζτ δρόμοι.

Κυρ Παντελής: Ζήκο θα σου δώσω κλωτσιά και θα σε βάλω γκολ στο γήπεδο Καραισκάκη.

Ζήκος: Μπαααα κι εγώ δεν ξέρου να του σφυρίξου ουφ-σάιντ.

Κυρ Παντελής: (κάνει κίνηση να τον δείρει) Βρε αί στο διάλο.

Ζήκος: Έλα τώρα γιατί άντε.

Κυρ Παντελής: Βρε αί στο διάλο. (και φεύγει)

Ζήκος: Να πας. Να πας. Να πας. Τεμπελχανά. Πας για τάβλι πάλι. Σουρουκλεμέ... ααα σουρουκλεμέ.

Ανδρέας: Ζήκο! (ξαναχτυπάει παλαμάκια)

Ζήκος: Καλά ντε ιρχόμαστι. Στα διάλα.

Ανδρέας: (Ξαναχτυπάει)

Ζήκος: (Χτυπάει την πετσέτα στο τραπέζι) Ισύ όχι παλαμάκι. Παλαμάκια όχι ισύ. Θα παλαμοκροτούν όσοι πλερώνουν. Όχι ισύ. Που θέλουμι τρεις κιμουλίες στο γράψε σβήσε την εβδομάδα. Έτσι? Άντε μπράβο. Κουβάλησες και την ανηψιά σ, ιδώ να μας κάν την όμορφη.

Ανδρέας: Ποια ανηψιά μου βρε? Γυναίκα μου είναι.

Ζήκος: Γυναίκα σου? Δικιά σου?

Ανδρέας: Όχι του γείτονα. Μ' αγάπησε και με πήρε.

Ζήκος: Σ' αγάπησε? Τί αγάψει από σένα βρε γατομούστακε? Άντρας σου είναι αυτός?

Κατερίνα: Ναι Ζήκο.

Ζήκος: Άντρας σου? Καλά να πάθεις.

Κατερίνα: Γιατί Ζήκο?

Ζήκος: Τι του λιμπίστηκες του κουμουδίνου? εμείς αυτούς τους πνίγουμι στου νιρουχιτ για να μη χαλας η ράτσα. Δεν είμαστι καλά. Άκου τον αγάπησι.

Ανδρέας: Βρε άντε άσε τα όγια τώρα και πιάσε δυο ουζάκια κι ένα κάτι τics.

Ζήκος: Τί ένα κάτι τις?

Ανδρέας: Ένα μεζεδάκι.

Ζήκος: Μωρέ, θες και μιζιδάκι. Σκουληκαντέρα αααα σκουληκαντέρα. *(φεύγει)*

Ανδρέας: Τώρα που θα ρθει ρώτα τον πότε αρραβωνιάζεται.

Κατερίνα: Δε ρωτάω τίποτα.

Ανδρέας: Εντάξει θα ρωτήσω εγώ.

Ο Ζήκος έχει το δίσκο με τα ούζα και τα ποτήρια και χτυπάει το τηλέφωνο.

Ζήκος : Άντε μπρος.. μάλιστα... ομιλάτε... Τι ναι δώ? Κατάστημα τροφίμων. Στο τηλέφωνο ο αποδιφεντής. Αααα τί κάνετε? Τί κάνετε κυρία γιατρέσσα? Σας κατάλαβα αμέσως. Ε! Πως να μαστε? Προσεχώς καλύτερα. Τί να χουμε? *(κοιτάζει τα ράφια)*. Στα ράφια δε βλέπω να χουμε μανδάμ, μήπως θέλετε να ιδώ μέσα στις γενικές αποθήκες? Μπορείτε να αναμείνετε ολίγον τι?

ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗ!!!!!!!!!!

Μ' ακούτε Μανδάμ? Του ιμπόρευμα μόλις εξαντλήθηκε λόγω κατεδαφίσεως. Τί να χουμε? Ναι νομίζω πως έχουμε ένα κι μοναχικό. Για αναμείνατε ολίγον τι. Είναι αυτό που έχει μια τρούπα στη μέση? *(χωρίς το ακουστικό!!)* Είν αυτό λέω που έχει μια τρούπα στη μέση? Δε ξέρω τι μάρκα είναι για να σας πω. Γιατί τα γράμματα είναι τ' ανάσκελα. Μάλλον δεν θα είν' ελληνικής κατασκευής. Θα ναι αλλοδαπής προελεύσεως. Πάντως βλέπω πολλά μασκαριλίκια απ' όξω. Έχει κάτι γατιά, κάτι σκυλιά. Πάντως ισείς θα το φάτι? Οχι!! θα ντ' ανάψετε? Εεεε αν ανάψουν, άναψαν. Θα ντα στείλω μι ντ πρώτ ευκαιρία γιατί λείπει ο μικρός. Μόλις έρθει ου μικρός θα ντα στείλου. Σας μερσώ μαντάμ. Ωρε ντουβάρρρ!

Πάει τα ούζα!

Ανδρέας: Δεν έχει σωλήνες?

Ζήκος: Σωλήνες δεν έχει. Τελειώσανε.

Ανδρέας: Τελειώσανε? Πως τελειώσανε?

Ζήκος: Τελειώσανε λόγω κατεδαφίσεως.

(Φτύνει στα ποτήρια να τα καθαρίσει)

Κατερίνα: Ζήκο τί κάνεις?

Ζήκος: Η καθαριότητα μανδάμ είναι το σπέσιαλ του καταστήματος. *(Πίνει από το μπουκάλι ούζο)* Πέσατε και στο καλό. Την προηγούμενη βδομάδα είχαμε ένα πετρέλαιο. Το πουλάγαμε για εντριβή. Όχι για ούζο.

Ανδρέας: Δε μου λες ρε Ζήκο.

(Ο Ζήκος γεμίζει τα ποτήρια τους)

Ζήκος: Σ' ακούω.

Ανδρέας: Πότε οι αρραβώνες?

Ζήκος: Του συντουμότερο δυνατό.

Ανδρέας: Ναι αλλά εγώ κάτι έχω ακούσει.

Ζήκος: Τί έχεις ακουσει? *(ειρωνικά)*

Ανδρέας: Να, για τη Φιφίκα. Δε ξέρω βέβαια αν είναι αλήθεια.

Ζήκος: Τι άκουσες για τη Φιφίκα? *(και παίρνει καρτέκλα και κάθεται)*

Ανδρέας: Να τώρα τελευταία τα γυρίζει. Κι ότι δε χαραμίζει λέει τα νιάτα της, για να τα δώσει σ' έναν μπακαλόγατο.

Ζήκος: Με είπε εμένα μπακαλόγατο?

Ανδρέας: Ναι ναι σε είπε μπακαλόγατο.

Ζήκος: Αποκλείεται. Γιατί η Φιφίκα είναι τόσο ερωτευμένη μι μένα κι μονάχα που σκέφτιτι ότι εγώ μπορεί να τα ψήσω μι καμμιά τσ περιφέρειας την κόβει κρύους ιδρώτας.

Ανδρέας: μμμμμμ τστστστσ χαχαχαχαχαχα

Ζήκος: Μη μι κανς του τ' ρενου τσ' Μαλακάσας ιμένα γιατί θα σι κάνου καρουτσάκι. Άσε του ούζου κάτου. *(και το πίνει αυτός)*. Εγώ μπορώ να σι ρωτήσω κάτι?

Ανδρέας: Βεβαίως, ότι θες.

Ζήκος: Δε μο το λες. Εγώ που σ' έχω ξαναδει?

Ανδρέας: Εδώ, εδώ δεν έρχομαι κάθε μέρα?

Ζήκος: Όχι εδώ. Αλλού αλλού που σ' έχω δει? Εσύ πριν πάρεις ταυτότητα ανθρώπου, μήπως θυμάσι που ήσουν?

Ανδρέας: Πού ήμουνα?

Ζήκος: Όχι θυμήσου γιατί δεν μου τη σκας εμένα. Έχεις κάνει ζωολογικό κήπο?

Ανδρέας: Ζήκο. Ζήκο κοίτα ποιος ερχεται!!

(Ο Ζήκος τρέχει βγάζει καθρεφτάκι και χτενά) 18:24

ΣΚΗΝΗ 6η

Φιφίκα: Γειά σου Ζήκο. Τι κάνεις καμάρι μου?

Ζήκος: Ναι! Καμάρι σου, καμάρι σου.

Φιφίκα: Ναι! Καμάρι μου και δόξα μου και περηφάνια μου.

Ζήκος: Τα μάθαμε και τα δικά σου. Δούλεψε ο ασύρματος.

Φιφίκα: Τί θες να πεις ήλιε μου κι αστέρι μου κι αυγερινέ μου?

Ζήκος: Άσχημες πληροφορίες μόπονε για σένανε.

Φιφίκα: Δηλαδή?

Ζήκος: Κάπου καθόσουνα και μας σχολιάζες.

Φιφίκα: Εγώ να σχολιάσω εσένα?

Ζήκος: Μας σχολιάζες κι έλεγες ότι εγώ δεν μπορώ να χαραμίσω τα νιάτα μου μ'έναν....

Φιφίκα: Τί έναν?

Ζήκος: Μ'έναν υπάλληλο τέλος πάντων παντοπωλείου που εκτελεί και χρέη υποδιφευτή πότε πότε.

Φιφίκα: Αααααα είπα εγώ τέτοιο πράγμα αγάπη μου, ελπίδα μου, ανάσα μου?

Ζήκος: Έτσι φαίνεται πως τόπες περιστέραμ-τσαπερδόναμ-κουκουνάριμ ..το πες.

Φιφίκα: Εεεε να ξέρεις λοιπόν ότι ζηλεύουμε τον έρωτά μας.

Ζήκος: Δηλαδή θες α πεις εσύ ότι μας φθονούνε?

Φιφίκα: Μας φθονούνε βέβαια.

Ζήκος: Δηλαδή εσύ δεν μας σχολιάζεις?

Φιφίκα: Όχι Ζήκο.

Ζήκος: Ορκίσου μο το το.

Φιφίκα: Σε τί θέλεις να σου ορκιστώ?

Ζήκος: Σε κάτι ιερό και όσιο.

Φιφίκα: Ορκίζομαι να

(φεύγει ο Ανδρέας με την Κατερίνα. Αφήνουν κέρματα στο τραπέζι. Μπαίνει μέσα και Κιτσάρας και διακόπτει)

ΣΚΗΝΗ 7η

Κιτσάρας: Γεια σας.

Φιφίκα: Γεια σου Κιτσάρα.

Ζήκος: Βρε καμαρώστε έναν Κιτσάρα. Τέσσερα πατώματα στο υπόγειο.

Κιτσάρα Τί είναι ρε?ς:

Ζήκος: Ρε? Όχι ρε. Το ρε δεν του σκώνου. Χωρίς το ρε θα μου μιλάς έτσι??

Κιτσάρας: Άντε Ζήκο τσάκω ένα ουζάκι και βάλε και κανένα μεζέ.

Ζήκος: Ακόμα δεν ήρθες κι “τσάκου κι ένα ουζάκι? Βάλε κι ένα μεζέ?” Προηγούνται οι κοπέλες. Το μαγαζί είναι των αρχών και των τύπων.

Κιτσάρας: Καλά ρε Ζήκο. Καλάααααα

Φιφίκα: Μήπως έχετε κλιματόφυλλα για ντολμάδες?

Ζήκος: Κονσέρβα?

Φιφίκα: Κονσέρβα

Ζήκος: Να κιτάξου! Σάμπως κι δεν έχουμι. Αλλά πούσι? Να σι δώσω κάτι άλλο μην τ’ ακούσι αυτός. Σου δώσω ντομάτα – πελτέ – λαγκαδά.

Φιφίκα: Τί να την κάνω την ντομάτα-πελτά? Πήρα χτες. Εγώ θέλω κλιματόφυλλα.

Ζήκος: Οπωσδήποτε? Γιατί είχαμε ένα κουτί κλιματόφυλλα προυπουλεμικό. Αλλά που το βάνει αυτός ο μούργος τ’ αφεντικό, δε ξέρω... να ψάξω μέσα (πάει στην αποθήκη) Παιδί μου, παιδάκι μου εσύ. Αααχ παιδί μου εσύ.

Φιφίκα: Τί έγινες εσύ εχτές?

Κιτσάρας: Άστα Φιφίκα μου, έμπλεξα πολύ άσχημα. Μια πελάτισσα μας, έπαθε μεγάλη ζημιά στο μπάνιο και κάθισα και δούλευα ως τα μεσάνυχτα.

Φιφίκα: Ααααα στο μπάνιο της.

Κιτσάρας: Ε ναι στο μπάνιο της ρε Φιφίκα.

Φιφίκα: Μέχρι τα μεσάνυχτα.

Κιτσάρας: Ε ναι!

Φιφίκα: Το ξερες όμως ότι εγώ σε περίμενα?

Κιτσάρας: Μα τι να έκανα? Ανωτέρα βία δεν το καταλαβαίνεις?

Φιφίκα: Καλά. Και σήμερα?

Κιτσάρας: Εντάξει στις 8 στο ίδιο μέρος το γνωστό.

Φιφίκα: Θα 'ρθει και η Λίτσα μαζί μου.

Κιτσάρας: Αααα ωραία θα περιμένω κι εγώ τον Αργύρη. Θα βγούμε τετράδα έτσι?

Φιφίκα: Πάμε κανένα Cinema?

Κιτσάρας: Ότι τραβάει η ψυχάρα σου. Σσσσσ έρχεται.

Ζήκος: Αυτό που λέει αμπελόφυλλα είναι?

Φιφίκα: Είναι φρέσκα?

Ζήκος: Οουουου (φυσάει το κονσερβοκούτι γεμάτο σκόνη)

Κιτσάρας: Σιγά ρε μας γόμισες.

Ζήκος: Τα παράπονα στο Δήμαρχο. Που δεν καταβρέχει. Όχι σε μένα. Ορίστε. (δίνει τα αμπελόφυλλα)

Φιφίκα: Γράφτα. Και θα τα πληρώσει ο πατέρας. Γεια σας.

Ζήκος: Αν ντο θυμηθώ θα ντο γράψω. (φεύγει η Φιφίκα και πάει προς το μέρος της)
Να σου πω! Μας διέκοψε ο Κιτσάρας και δεν απρόλαβες να μου ορκιστείς ότι δεν μας σχολιάζεις.

Φιφίκα: Δεν ορκίστηκα?

Ζήκος: Εμ δεν ορκιστηκες βέβαια.

Φιφίκα: Να μη σώσεις

Ζήκος: ΝΑΙ

Φιφίκα: Να με δεις

Ζήκος: ΝΑΙ)

Φιφίκα: γυναικούλα σου.

(Φεύγει η Φιφίκα)

Ζήκος: Αυτό είναι.. πώς μι τό πες? Να μη σώσεις δηλαδή σο λέει, μο λέει, μήπως δεν σώσεις, άμα σώσεις, μπορεί να μην προλάβεις γιατί είναι βιαστική?

Κιτσάρας: χαχαχαχα άντε ρε δώσμου κι εμένα κάτι, στέγνωσε το λαρύγγι μου ρε.

Ζήκος: Τώρα που ρθε η σειρά σου, ουρίστε... διαταγές.

Κιτσάρας: Τσάκω ένα καρτούτσο και βάλε και λίγο κασεράκι και καναδυό ελιές.

Ζήκος: Κασεράκι γιατί? Έτρωγες και στο χωριό σου κασεράκι που κόβατε τουν πατσά μι του ψαλίδι?

Κιτσάρας: Άντε τώρα Ζήκο, άντε άντε μη με πρίζεις. Φεύγα.

Ζήκος: Καρτσούκο 1, κασιράκ ουλίγου....έφτασεεεεε

Κιτσάρας: Σε ποιον τα λες μωρε?

Ζήκος: Στου βοηθόμ κάποιουν διατάζουμι κι ιμίσ. Δεν είμαστι άντε άντε.

Κιτσάρας: χαχαχαχαχα

Αργύρης: Γεια σου Κιτσάρα.

Κιτσάρας: Βρε καλώς τον Αργύρη. Δυο ποτήρια ρεεεεε.

Αργύρης: Αδερφέ μου Κιτσάρα που να στα λέω,

Κιτσάρας: Λέγε. Τελειώσε?

Αργύρης: Έτσι φαίνεται. Σε καμιά ώρα θα ξέρουμε οριστικά.

Κιτσάρας: Μπράβο. Πωπω ρε αδερφέ μου φίνα καθάρισες. Και πόσα θα τσακώσεις?

Αργύρης: Τρία χιλιάρικα.

Κιτσάρας: Very Good. Ένα εκατόφραγκο την ημέρα.

Αργύρης: Αστειεύεσαι που ένα κατοστάρικο και που ενα σαραντάρικο που ιδρώνω σήμερα να τα βγάλω.

Ζήκος: Τα πουτά σας κι τα ιδέσματά σας.

Κιτσάρας: Πούναι τα ποτήρια ρε?

Ζήκος: Μη βιάζεσαι. Δυο χέρια έχου. Μι τόνα χέρι κρατάου αυτό, μι τάλλου αυτό. Τα ποτήρια που να τα βάλω? Στου κεφάλι? Ένα κι ένα δύου... άντε.

Κιτσάρας: Έλα δω ρε.

Ζήκος: Χουρίς ρε ε? Του ρε κόψτου.

Κιτσάρας: Για σάλτα μέχρι το περίπτρο εδώ και πάρε μου ένα άρωμα μικρό.

Ζήκος: Μπάαααα και γιατί δεν έπαιρνες τώρα που ρχοσouvα?

Κιτσάρας: Ήμαρτον ρε Ζήκο, το ξέχασα. Τι θα γίνει τώρα?

Ζήκος: Κι εγώ τί να κάνου τώρα? ν' αφήσω κοτζάμ μαγαζί απροστάτευτου, να τρέχου να σι παρου ισένα τσιγάρα?

Κιτσάρας: Τώρα γιατί με σταυρώνεις? Αφού θα πας.

Ζήκος: Αμ δε θα πάου.

Κιτσάρας: Φραγκάκι δικό σου βγήκε εδώ μια φορά.

Ζήκος: Τι δικό μου? Κατά δικό μου?

Κιτσάρας: Κατά δικό σου.

Ζήκος: Πάου μόνου κι μόνου επειδή βρίσκουμι σι οικουνομικές δυσχέρειες, ειδάλλως δε θα πάγαινα (βγάζει το πουγκί....) Μικρό είπης?

Κιτσάρας: Ναι ρε μικρό.

Ζήκος: Να σι δω μια φουρά να παρς μιγάλου κι τι καλό στου κόσμου, σπαγγουραμένε ααα ασπαγγουραμένε. Τσιγκουναρε. Σκουτσέζε!!

Κιτσάρας: χαχαχαχα ρε τι τζερεμάες είναι αυτός? Τι τζερεμές?

Αργύρης: χαχαχαχα να τον προσέχεις αυτόν γιατί θα στη φάει τη Φιφίκα.

Κιτσάρας. Ναι ναι ναι χαχαχαχ Άντε γειά μας ρε πάντα τέτοια να χουμε.

Κιτσάρας: Α! Αργύρη ξέχασα να σου πω !Προ ολίγου είδα τη Φιφίκα. Θα τη συναντήσω το βράδυ στις 8. θα ναι και η Λίτσα μαζί. Λέει να πάμε Cinema.

Αργύρης: Και δεν πάμε?

Κιτσάρας: Αυτό είπα κι εγώ. Δε μου λες ρε? Η Λίτσα το ξέρει?

Αργύρης: Ποιο?

Κιτσάρας: Για τη ΔΕΗ μωρέ, ποιο?

Αργύρης: Ε, ότι τραβολογιέμαι ένα χρόνο τώρα, αλλά ότι το πράγμα τελείωσε κιόλας θα της το πω απόψε. Και ξέρεις κάτι? Αύριο το πρωί κι όλας θα πάω στον πατέρα της. Με το απαραίτητο λουλουδικό και κυρ Μανώλη, ζητώ το χέρι της κόρης σου.

Κιτσάρας: Γιατί τέτοιες τρεμούρες?

Αργύρης: Ε δύο χρόνια τώρα τραβιόμαστε, που θα πάει αυτή η ιστορία/ κι έπειτα άρχισα να την ντρέπομαι την κοπέλα.

Κιτσάρας: Δίκιο έχεις ρε. Κάν' το σταυρό σου και βουρ. Και να σου πω και κάτι? Η Λίτσα είναι φίνο γκομενάκι, να ξέρεις δηλαδή τώρα μου την άναψες και μένα. Μια και το αποφάσισες εσύ τί να κάνω? Να κάτσω εγώ σαν έρημο πουλί στην καταιγίδα? Θα κουτουλωθώ κι εγώ τη Φιφίκα να νοικοκυρευτούμε και τα δύο, να πάει στο διάλο.

(γελάνε και οι δύο)

Αργύρης: Μας φαντάζεσαι με τις γυναικούλες μας? Τα κουτσουβελάκια μας? Ωραία εικόνα.! Χαχαχα

Κιτσάρας: Γεια μας ρε, κι πει κακό για μας να του βγει το μάτι σαν λουκουμάς.

Ζήκος: Ουρίστε τα τσιγάρα σας, κύριε ζουμπά.

Κιτσάρας: Μπράβο ρε Ζήκο.

Αργύρης: Πάμε?

Κιτσάρας: Φύγαμε.

Ζήκος: Φύγατε? Τί φύγατε? Δε θα φουμάρεις?

Κιτσάρας: Θα φουμάρω στο δρόμο.

Ζήκος: Και γιατί μόστειλες να σι πάρου τσιγάρα τότε?

Κιτσάρας: Έτσι ρε Ζήκο. Λογαριασμό θα σου δώσω τώρα?

Ζήκος: Βεβαίως θα μου δώκεις λογαριασμό. Άκου δε θα μου δώκει λογαριασμό. Ουρίστε μας, εδώ γίνεται εκμετάλλευση του εργαζομένου. Εμείς κάνουμε του κόσμου τις απεργίες να πετύχουμε τα αιτήματά μας κι μας ξιφτιλάτ σεις. Δεν είμαστε καλά.

Κιτσάρας: Κοίτα ρε ποιος κάνει απεργία ρε χαχαχαχα

Ζήκος: Ναι. Κάνεου απιργία κι ρίχνου κι πέτρις, εγώ...

Κιτσάρας: Τστσσσσ

Ζήκος: Άντε βρε ζουμπά. Άντε βρε ζουμπά κι πότι θα σι πιταξου σι κάναν υπόνομο να σι φαν οι πουντικοί να γλυτώσει η ηλεκτρολογία από σένα... άντε

(μαζεύει τα ποτήρια)

ΣΚΗΝΗ 8η

Μπαίνει ο κυρ Παντελής

Ζήκος: Μπαααα..... την βρήκες την πόρτα λιβέντη?

Κυρ Παντελής: Ζήκο, σταμάτα γιατί θα προβώ σε ωμότητες.

Ζήκος: Εγώ σε τί θα προβώ? Σε ψημενότητες? Καμαρώστε αφεντικό, τεμπελχανάς, παρατάει το μαγαζί κι εγώ τραβιέμαι εδώ μέσα. Δεν είμαστε καλά μι φαίνεται. Κάτσε καλά... κάτσε καλά σου λέω.

Κυρ Παντελής: Θα σε κοπανήσω. Ζήκοοοοοοο *(Τρέχει και τον κυνηγάει γύρω από τον πάγκο)*

Ζήκος: Τσαααα.....τσααααααα *(Χτυπάει τηλέφωνο)*

Κυρ Παντελής: Άντε γλύτωσες πάλι... *(το σηκώνει)* ... άντε ματα μπρος... κατάστημα τροφίμων, εδώ υπο_διφευτής.

Κυρ Παντελή: Νααααα*(Μούτζα Φάσκελο)*

Ζήκος: Στα μούτρα σου... με συγχωρείται κυρία γιατρέσα δεν ήταν για σας, μου στείλαν τηλεγράφημα και το στείλα πίσω..

Πώς! Βιβαίους θα το στείλουμε... Τώρα που ήρθε ο μικρός. Δεν ξιχνάμε πως πάντα εσείς κάτι δίνεται..να του δώσετε κάτι παραπάνω του παιδιού γιατί ανεβαίνει και τέσσερα πατώματα με τα ποδάρια. Δεν έχετε ασανέρ. Μάλιστα κυρία γιατρέσα. Μάλιστα. Σας μερσώ. Ωρε ντουβάρ.

ΣΚΗΝΗ 9η

Μπαίνει η κυρά Δέσποινα ...τρέχοντας

Κυρά Δέσποινα: Με ζήτησες κυρ Παντελή?

Κυρ Παντελής: Ναι μωρέ που ήσουν?

Κυρά Δέσποινα: Εδώ δίπλα καλέ, στις κυρίας Αλκήστις.

Κυρ Παντελής: Κάτσε κάτω που σε θέλω.

Κυρά Δέσποινα: Ορίστε, τί τρέχει?

Κυρ Παντελής: Τώρα-τώρα θα σου πω... *(περιμένει να φύγει ο Ζήκος)*

Ζήκος: Πάω στο γιατρό τα ψώνια εγώ.

Κυρ Παντελής: Να πας στο καλό.

Ζήκος: Τηλεφώνησε η γιατρέσα.

Κυρ Παντελής: Μάλιστα... Να πάς στο καλό.

Ζήκος: Εσύ να κατς εδώ πέρα. Πάου γω, που ανεβοκατεβαίνω τα σκαλιά κι είμαι σαν το σουβλί, πάου γω, σι να κατς ιδώ, πούσι 800 κιλά αηδία. Πάου γω, πάου στου γιατρό ιγώ. *(Η κυρά Δέσποινα κοιτάει μία το Ζήκο μία τον Κυρ Παντελή)*. Του μιγάλου μιστό που παίρνου κι τρέχου όλη μέρα μες στ δρόμοι,.... μη κρατάς και του Ι.Κ.α. Ποιός είν αυτός ου ΙΚΑΣ?

Κυρ Παντελής: Αυτόν όλοι τον πληρώνουν *(αρχίζει και νευριάζει)*

Ζήκος: Δεν τον πληρώνου ιγώ, εμ δε μι πληρώνς, θα πληρώνου και του ΙΚΑ...και μη λες όλοι! Μη σι νοιαζ. Θ' αρρωστήσω. Πότε θ' αρρωστήσω γω? Πάω στο γιατρό ιγώ κι συ θα κατς ιδώ, να σι παχαίνει, να σι πιάσουμι πόρτα για το χειμώνα.. Πάου στου γιατρό ιγώ, ισύ να κατς ιδώ κι όχι να παρσ τσ δρόμοι πάλι.

Κυρ Παντελής: Βρε αί στο διάλο από δω χάμω.

(Η κυρά Δέσποινα του πιάνει τον ώμο και το ένα χέρι)

Ζήκος: πάου στου γιατρό, ιγώ, ισύ να διορθωθείς και λίγου ιδώ πέρα. Μέχρι να γυρίσω να βρω όλα τακτοποιημένα, γιατί τα μαζέβς κι φεύγς..

Κυρ Παντελής: Βρέ αί στο διάολο πήγαινε από δω χάμω.

Κυρά Δέσποινα: Μη τον ξεσυνερίζεσαι κυρ Παντελή μου. Κόλπος θα σου ρθει καμιά ώρα. *(Τον ακουμπάει στον ώμο)*

Κυρ Παντελής: χτύπα ξύλο κυρ Δέσποινα... Λοιπόν...

Κυρά Δέσποινα: Τί με ήθελες?

Κυρ Παντελής: Το αποφάσισα..

Κυρα Δέσποινα: Κατάλαβα!!! Θα το σκέφτηκες καλύτερα!!

Κυρ Παντελής: Ποιό?

Κυρά Δέσποινα: Για την Αρτεμισία.

Κυρ Παντελής: Μωρ' άσε την Αρτεμισία!! Πές ότι δεν υπάρχει. Πές ότι πέθανε. Για άλλη σε θέλω.

Κυρά Δέσποινα: Άλλη?? (χαμογελάει...ακουμπάει το χέρι στο τραπέζι και το πηγούνι της στο χέρι). Την ξέρω γω?

Κυρ Παντελής: Οουουουου

Κυρά Δέσποινα: Εδώ της γειτονιάς?

Κυρ Παντελής: Εδώ της γειτονιάς

Κυρά Δέσποινα: Πώς τη λένε? (έχει σκύψει κι έχει πλησιάσει τον κυρ Παντελή, Χαμογελάει με υπονοούμενο)

Κυρ Παντελή: Λίτσα!!!

Κυρά Δέσποινα: Λίτσα? Ποιά Λίτσα? (σιγά σιγά απομακρύνεται από τον κυρ Παντελή και σβήνει το χαμόγελο)

Κυρ Παντελής: Η κόρη του κυρ Μανώλη.

Κυρά Δέσποινα: Αυτουνού που εισπρακτορεύει στα τρόλεις?

Κυρ Παντελής: Αυτήν θέλω να πάρω γυναίκα μου!!

Κυρά Δέσποινα. Χιχιχιχι καλέ αυτή είναι σωστό μπουμπούκι.

Κυρ Παντελής: Εμ, άμα παντρευτώ κυρά Δέσποινα, μπουμπούκι θα πάρω, τί θα πάρω? Πατσά νυχτός?

Κυρά Δέσποινα: Και εξόν αυτού διαφέρετε και στην ηλικία.

Κυρ Παντελής: Τί διαφέρουμε?ααααα... μωρ μη κοιτάς που μεγαλοδείχνω... είναι που είμαι χοντροκόκαλος.

Κυρά Δέσποινα: χαχαχαχα καλέ τί χοντροκόκαλος μου λες? Τα 'χεις τα χρονάκια σου!

Κυρ Παντελής: Ααααααα... άκουσε κυρά Δέσποινα. Δε σε φώναξα εδώ να μου κάνεις το ληξίαρχο. Σε φώναξα να μου κάνεις μία εξυπηρέτηση.

Κυρά Δέσποινα: Ε! Πώς!! να σ'εξυπηρετήσω αλλάααα... με τί μούτρα να πάω? Πώς να του πω ότι ένας χοντρός ζητάει το κοριτσάκι? (γυρίζει πλάτη στον κυρ Παντελή...καθισμένη στην καρέκλα της)

Κυρ Παντελής: Έλα βρε Δεσποινάκι, έλα βρε Δεσποινάκι.... Εσύ άμα θές η γλώσσα σου δουλεύει με πετρογκάζ! (Ο Ζήκος μπαίνει με το καλάθι σιγά-σιγά και κρύβεται) Πες ότι ο κυρ Παντελής είναι ξετρελαμένος με την κόρη σου τη Λίτσα και θέλει να την πάρει γυναίκα του. Τόνισέ του το οικονομικό, την καταγωγή μου, τον κοινωνικό μου κύκλο, πές ότι εδώ μέσα έρχονται και ψωνίζουν βουλευταί, υπουργοί...

Κυρά Δέσποινα: Μωρέ καλά όλα αυτά με το γέρο. Το κορίτσι θα σε θέλει?

Κυρ Παντελής: Θα θέλει. Άμα θέλει ο γέρος της θα θέλει κι αυτή.

Κυρά Δέσποινα: Αμ, δε γίνονται έτσι αυτές οι δουλειές!!!! Πάει, πέρασε η δική μας εποχή κυρ Παντελήηηη. Το κορίτσι πρέπει να το καλοπιάσεις, να το γλυκάνεις..

Κυρ Παντελής: Πώς να το γλυκάνω δηλαδή?

Κυρά Δέσποινα: Πώς να το γλυκάνεις...Να του στέλνες κανα λουλουδικό, να του κανες καμιά κανταδίτσα, να το συγκινούσες, για να μη δυσκολευτεί να πει το ναι..

Κυρ Παντελής: Μωρέ είμαι σίγουρος πως εσύ θα τα καταφέρεις κι ας μην έχω κάνει τίποτα από όλα αυτά. Έτσι και τα καταφέρεις κυρά Δέσποινά μου, ότι θέλεις από μένα. Και λεφτά να σου δώσω, και ηλεκτρικό ψυγείο να σου πάρω, και στα μπάνια να σε στείλω, άσε που το μαγαζί ολόκληρο θα είναι στη διάθεσή σου. Να μπαίνετε εδώ μέσα όλοι και να βοσκάτε.

Κυρά Δέσποινα. Εεεεε, ας τελειώσει πρώτα η δουλειά και μετά βλέπουμε.

Κυρ Παντελή: Πότε θα πας?

Κυρά Δέσποινα: Ε αύριο θα πάω. Λέω μάλιστα να πάω να τον έβρω στην δουλειά του, για να μην είναι η Λίτσα μπροστά. Μπορεί και στο σπίτι του.

Κυρ Παντελής: Μπράβο κυρά Δέσποινα. Άντε και με την νίκη. (Τρίβει τα χέρια του... και μόλις γυρίζει από την πόρτα ο Ζήκος είναι στον πάγκο και χτυπάει το μαχαίρι!)

ΣΚΗΝΗ 10η

Κυρ Παντελής: Εδώ είσαι ρε? Από που μπήκες? Από την χαραμάδα?

Ζήκος: Βρε γερο ξεφτίλα, τι μασκαριλίκια είναι αυτά που ετοιμάζει εδώ πέρα?

Κυρ Παντελής: Ζήκο....

Ζήκος: Μα δεν αντρέπισι λιγάκι ρε....να υπάρχ κι λίγο φιλότιμο... Πού πάς ρε για γαμπρός μι του ένα ποδ στου λάκκου?

(μπαίνει η Κατερίνα να τηλεφωνήσει

Κατερίνα: Ζήκο? Μπορώ να τηλεφωνήσω?

Ζήκος: Όχι δεν μπορείς!!

Κατερίνα: Γιατί δεν λειτουργεί?

Ζήκος: Φύγε παιδάκια μου να μην πας αλειτούργητη, άντε μπράβο. (την κυνηγάει)
Μα δεν ντρέπεις λιγάκι ε? Αγάπησες του κουριτσόπουλου ε?

Κυρ Παντελής: Ζήκο...

Ζήκος: Του κουριτσάκι έπρπι να παρσ ισύ ή τη Κυρά Δέσποινα?

Κυρ Παντελής: Ζήκοοοοοο... εγώ ρε την Κυρά Δέσποινα???

Ζήκος: Θα γιλάσ μαζίς όλη η γειτουριά. Θα κλείσει του μαγαζί κι θα γελάσουν κι τα σαλιγκάρια.

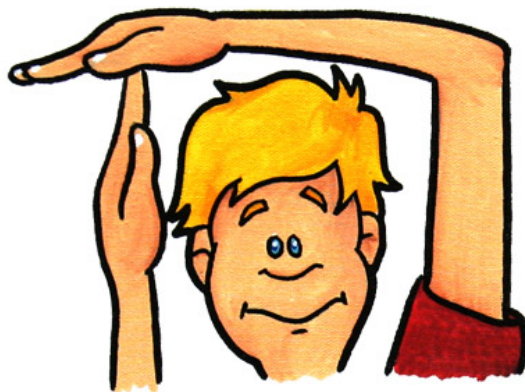
Κυρ Παντελής: Ζήκο... Θα σε βαρέσω.

Ζήκος: Τί να μι βαρέεις ρε, στου λέει ου Ζήκος και να το χς υπό την υποψίαν σου... και του μαγαζί θα του κλείσουμε κι θα γίνει τσι κακομοίρας. Στου λέου και μάρτυς μου ο Θεός. (με το μαχαίρι ρίχνει αντικείμενα)

Κυρ Παντελής: Ωχχχχχ.....Πανάθεμά σε!!!

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΙΤΛΩΝ

ΣΚΗΝΗ 11η

Κάτω στο κοινό είναι οι : ΚΙΤΣΑΡΑΣ-ΑΡΓΥΡΗΣ-ΛΙΤΣΑ-ΦΙΦΙΚΑ

Κιτσάρας:χαχαχαχαχαχ ρε τί ήταν αυτό? Σκέτη τρέλα. Χαχαχαχαχα πόνεσε το στομάχι μου από τα γέλια. Δε μου μινε άντερο. Να το ξαναδούμε ρε!!!

Αργύρης: Κιτσάρα, φτάσαμε σπίτι.

Κιτσάρας: Ε και λοιπόν?

Αργύρης: Πρέπει να πούμε στα κορίτσια τα νέα μας.

Αργύρης: Εεεεεεεε ξέχασες?

Κιτσάρας: Ααααααα ναι...ναι...ναι μωρέ'. Ορίστε κύριε. Περάστε.

Αργύρης: Δεν τα λες εσύ καλύτερα?

Κιτσάρας: Τί να πω εγώ?

Αργύρης: Αυτά που ξέρεις.

Λίτσα: Τί συμβαίνει τέλος πάντων? Δεν μας λέτε κ εμάς να μάθουμε?

Κιτσάρας: Καλάαα. Λίτσαααααα αμόλα για τα κομμωτήρια και φκιάξε μαλλί και φκιάξε νύχια και φκιάξε νυχοπόδαρα και βάλε πούδρες και βάλε γαλακτομπούρεκα και γίνε είδωλο.

Λίτσα; Τί λές μωρέ?

Κιτσάρας: μμμμμ Σκίζω ε? Ετσι ρε?Λίτσα, τρέχα για τα εμπορικά, τρέχα στις μοδίστρες, τρέχα στις καπελούδες και πάρε βελουδα και πάρε μετάξια και πάρε δανδέλες και γίνε οπτασία..

Φιφίκα: Μίλα ξεκάθαρα βρε μπόμπιρα.

Κιτσάρας: Ξανασκίζω έτσι ρε? Λίτσααααα... φέρε ασπριτζήδες να ασπρίσουνε, φέρε διακοσμητές να διακοσμήσουνε και γίνε πυργοδέσποινα του Λιβάνου να σε καμαρώνει ο ιπλότης.

Λίτσα: Έγινε τίποτα με τη ΔΕΗ?

Κιτσάρας: Το βρήκες! Το τσάκωσες! Χύμα του!! χαχαχαχαχαχ ιδού ο Νυμφίος έρχεται.

Φιφίκα: Εσύ βρε πότε θα τ'αποφασίσσεις?

Κιτσάρας: Δεν κατάλαβα?

Φιφίκα: Είπα πότε θα τ'αποφασίσσεις?

Κιτσάρας: Είμαι υπό σκέψιν.

Φιφίκα: Είσαι υπό σκέψιν?

Κιτσάρας: Ναι ναι ναι ναι ναι ναι ναι ναι

Φιφίκα: Κράτα μου τα χέρια.

Κιτσάρας: Γιατί?

Φιφίκα: Είπα κράτα μου τα χέρια.

Κιτσάρας: Γιατί παιδί μου?

Φιφίκα: Γιατί αν τα χω ελεύθερα θα σου ρίξω κανένα φάσκελο....άκου κουβέντες ο μοιραίος άντρας..!!

Κιτσάρας: Φιφίκα! Μην αυθαδιάζεις γιατί θα το μετανιώσεις πικρά, έτσι??
τστστστστστστ

Αργύρης: Αύριο θα έρθω να μιλήσω στον πατέρα σου. Θέλεις?

Λίτσα: Αύριο? Ξέρεις τι είναι αύριο?

Αργύρης: Τί είναι αύριο?

Λίτσα: Είναι τα γενέθλιά μου χαχαχαχαχα

Αργύρης: Αλήθεια? Χαχαχαχα να λοιπόν κι ο μπουναμάς

ΣΚΗΝΗ 12η

ΠΑΕΙ ΓΙΑ ΚΑΝΤΑΔΑ

Ο Ζήκος στρώνει το κρεβάτι του... του έρχεται μία ιδέα. Παίρνει το γραμμόφωνο, κατεβαίνει στο κοινό. Μέχρι να κατέβει ο Ζήκος:

Κιτσάρας: Μην περιμένεις πια, όλα τελειώσανε...

Λίτσα: Καληνύχτα.

Κιτσάρας: Night Λίτσα.

Αργύρης: Γεια σου Φιφίκα.

Κιτσάρας: Καληνύχτα άνθρωπέ μου *(κάπου σκοντάφτει όταν την βλέπει να χάνετε)*

(έχει βγει ο Ζήκος με το γραμμόφωνο. Τρέχουν να κρυφτούν)

Κιτσάρας: Σσσσσσσ κοίτα κοίτα κοίτα.

Αργύρης: Δεν είμαστε καλά.

Κιτσάρας: Ώρε μάνα μου τί έχει να γίνει!!!

(βγαίνουν στο κοινό και ο κυρ Παντελής με την κομπανία για καντάδα και κάνουν ένα βήμα πίσω... Ο κυρ Παντελής δαγκώνει τη γροθιά του)

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΣΟΥ ΦΟΡΕΜΑ *(το λέει σε όποια κοπέλα θέλει)*

Ζήκος: Ναι, ιγώ του νυφικό σου φόριμα, ιγώ θα στου κινήσου μι σακουράφισ...ρε τι πλημμύρες.. θα σι καταποντήσου *(ταυτοχρόνως ο Κιτσάρας-Αργύρης γελάνε στα μουλωχτά-σιγανά)* θα κάνου πλημμύρες θα κάνου συναγирμούς, τίναι αυτά που λές? *(Ο κυρ Παντελής εκνευρισμένος....)* ψιλά στον ουρανό θα σι πάου, παρέα μι τ'αστέρια STOP η μουσική. Αχ!!! Ρημάδα Φιφίγκα κοιμάσι κι ιγώ ου δόλιους σι περιμένου...αααχ Φιφικάρου μου ισύ!!!

ΣΚΗΝΗ 13η

Η κυρά Δέσποινα συναντάει τον Κυρ Μανώλη σπίτι του

Κυρά Δέσποινα: Ένα συνοικέσιο κυρ Μανώλη που έτσι και αποφασίσεις θα καθίσει η κόρη σου πάνω σε χρυσό θρόνι. Καμαριέρες θα τη στολίζουνε, μαγείρισσες θα της μαγειρεύουν κι αν πεις και για ψυχαγωγία???? Ό,τι τραβάει η όρεξή της.

Κυρ Μανώλης: Και ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος κυρά Δέσποινα?

Κυρά Δέσποινα: Άνθρωπος? Καλέ δεν είναι άνθρωπος αυτός? Είναι ένα διαμάντι.. Καλός – καλότατος.. αξιοπρεπής.

Κυρ Μανώλης: Τον ξέρω γω? Είναι της γειτονιάς?

Κυρά Δέσποινα: Και βέβαια τον ξέρεις. Είναι της γειτονιάς. Τί ήθελες να πάω στο Παρίσι να στον φέρω?

Κυρ Μανώλης: Τέλος πάντων. Ποίος είναι?

Κυρά Δέσποινα: Είναι ο χαχαχαχαχα ο κυρ Παντελής.

Κυρ Μανώλης: Ποιος κυρ Παντελής?

Κυρά Δέσποινα: Ο μεγαλέμπορας ντε!

Κυρ Μανώλης: Ποιος μεγαλέμπορας?

Κυρά Δέσποινα: Ο μεγαλομπακάλης ντεεεε. Της γωνιάς (και δείχνει προς τη γωνία).

Κυρ Μανώλης: Ο κυρ Παντελής?

Κυρά Δέσποινα: Ναι... (με πολύ ενθουσιασμό)

Κυρ Μανώλης: Μπααααα

Κυρά Δέσποινα: Λοιπόν τι λές?

Κυρ Μανώλης: Εεε ξέρω κι εγώ? Ο άνθρωπος βέβαια είναι καλός!!

Κυρά Δέσποινα: Καλός? Καλότατος. Δεν το ξέρει το όχι.

Κυρ Μανώλης: Και ήσυχος.

Κυρά Δέσποινα: Ήσυχος? Σαν τη λιμνοθάλασσα του Μεσογολίου.

Κυρ Μανώλης: Τέλος πάντων. Πλούσιος με τη σπιταρόνα του, με το μαγαζί του.

Κυρά Δέσποινα: Σπάνια τύχη κυρ Μανώλη μου, σπάνια..

Κυρ Μανώλης: Να μωρέ κυρά Δέσποινα... πώς να στο πώ? Το πράγμα είναι λιγάκι αταίριαστο.

Κυρά Δέσποινα: Αταίριαστο? Τί αταίριαστο?

Κυρ Μανώλης: Εεε να... όχι , σαν πατέρας ότι την βλέπω με άλλα μάτια αλλά ... η Λίτσα είναι μια κοπέλα χαρά θεού, ενώ εκείνος...?

Κυρά Δέσποινα: Τί εκείνος? Ένας άνθρωπος σοβαρός, μυαλωμένος με κοτζάμ δουλειά τα χέρια του. Εμ τι θες κυρ Μανώλη μου? Να δώσεις την κόρη σου σε κανένα νεαρό σαν αυτούς που δεν έχουν που την κεφαλή πλύνε?

Κυρ Μανώλης: Ναι είναι και κάτι άλλο στη μέση όμως.

Κυρά Δέσποινα: Τι????

Κυρ Μανώλης: Ο άνθρωπος είναι πλούσιος και μπορεί να βλέπει τα πράγματα αλλιώς. Έχει υπ' όψιν του ότι εμάς μας λείπουν 99 δραχμές για να βάλουμε στην άκρη ένα κατοστάρικο?

Κυρά Δέσποινα: Καλέ δε ζητάει τίποτα ο άνθρωπος!! Τη Λίτσα ζητάει μόνο. Κι όλα τα άλλα θα της τα κάνει αυτός. Το ρουχισμό της, τον επιπλοκισμό της και τα όλα της. Άντε κυρ Μανώλη...αποφάσισε το!!

Κυρ Μανώλης: Πες του κυρ Δέσποινα ότι θα περάσω από τον καφενέ να τον βρω να μιλήσουμε.

Κυρά Δέσποινα: Έτσι μπράβο!!! Μπράβο κυρ Μανώλη. *(φεύγει καταχαρούμενη)*

ΣΚΗΝΗ 14η

Έρχεται ο κυρ Σωτήρης ενώ ο κυρ Μανώλης είναι σκεπτικός

Κυρ Σωτήρης: Εεεεεε Μανώλη 500... τα μισά της χιλιάδας? 500

Κυρ Μανώλης: Καλώς τον. Έλα Σωτήρη.. Κάτσε.

Κυρ Σωτήρης: Τι σκέφτεσαι ρε Μανώλη?

Κυρ Μανώλης: Τίποτα. Κάτι δικά μου.

Κυρ Σωτήρης: Ακόμα δεν έπιασες δουλειά?

Κυρ Μανώλης: Σε λίγο. Όπου να ναι ξεκινάω.

Κυρ Σωτήρης: Άντεεεε. Τότε θα σε δω το βράδυ στον καφενέ του Παντελή.

Κυρ Μανώλης: Όχι απόψε Σωτήρη. Είναι τα γενέθλια της Λίτσας μου. Κι όσο να ναι..

Κυρ Σωτήρης: Ααααα, χρόνια της πολλά να σου ζήσει, να την χαίρεσαι.

Κυρ Μανώλης: Να χαίρεσαι και εσύ τη Φιφίκα σου. Σε ευχαριστώ.

Κυρ Σωτήρης: Θα χετε κανα γλεντάκι απόψε έτσι?

Κυρ Μανώλης: Τί γλεντάκι? Να θα μαζευτούμε εκεί στο σπίτι να πιούμε να φάμε και να της ευχηθούμε. Αν σου κάνει κέφι έλα κι εσύ.

Κυρ Σωτήρης: Πώς? Ευχαρίστως! Αστειεύεσαι?

(φωνή απ' έξω: Αααααντε Μανώλη φεύγουμε)

Κυρ Μανώλης: Να με συγχωρείς τώρα. Θα φύγω για τη δουλειά.

(άντε κυρ Μανώωωωωλη. Ξεκινάμε.)

ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΒΗΣΟΥΝ ΤΑ ΦΩΤΑ ΓΙΑ ΛΙΓΟ Κ ΝΑ ΑΝΑΨΟΥΝ)

Ζήκος: Δηλαδή τ' αποφάσισες Κυρ Μανώλη?

Κυρ Μανώλης: Τ' αποφάσισα Ζήκο.

Ζήκος: μμμμ ωραίο βόϊδαρο θα βάλεις στο σπίτι σου. Και να ειδοποιήσεις και τη γειτονιά αν έχουν τίποτα σκυλιά να τα μαζέψουν. Εσείς έχετε σκύλο ή τον φάγατε στην κατοχή? Για να μην τον φάει αυτός στο λέω! Έλα! (Ο Παντελής έχει εκνευριστεί και σηκώνεται όρθιος)

Κυρ Μανώλης: Έλα Παντελή.. Ζήκος είναι.. Ζήκος είναι ότι θέλει λέει. Δεν τον ξέρεις τώρα?

Ζήκος: Τί είπατε κύριε? Τέρμα τα μία και τριάντα????

Κυρ Μανώλης: Λοιπόν εγώ φεύγω. Εσύ όταν ετοιμαστείς θα σε περιμένω στο σπίτι.

Κυρ Παντελής: Πειράζει να φέρω και την κυρά Δέσποινα μαζί?

Κυρ Μανώλης: Όχι μωρέ γιατί να πειράζει?

Ζήκος: Ότι έχει ο καθένας θα φέρει.

Κυρ Παντελής: Να στείλω και το Ζήκο να βοηθήσει εκεί πέρα.

Κυρ Μανώλης: Δεν πειράζει Παντελή.

Κυρ Παντελής: Εεεεε τίς???? Να στείλουμε και εμείς το κάτι τις μας. Λίγο τυράκι, κανένα σαλαμάκι. Καμιά κονσέρβα που λέει ο λόγος.

Κυρ Μανώλης: Μα δεν είναι ανάγκη.

Ζήκος: Μα γιατί δεν είναι ανάγκη σο λέει ο άνθρωπος γιατί να μας φαν τα τυριά μας, τα σαλάμια μας (έχω κάτι σάπιες μη σε νοιάζει)

Κυρ Μανώλης: Τέλος πάντων. Ότι καταλαβαίνεις κάνε.

Κυρ Παντελής: Τέλος πάντων. Στο καλό να πας.

ΣΚΗΝΗ 16η

Η Φιφίκα βοηθάει τη Λίτσα να ετοιμάσουν την αυλή για το βράδυ

Φιφίκα: Κι εγώ σου λέω πως αν μου ξαναπεί ψέμματα θα τον αλείψω με βούτυρο και θα τον κάνω σαγανάκι.

Λίτσα: Έλα μωρέ τώρα όλα τα 'χαμε η ζήλια μας μάρανε.

Φιφίκα: Δεν είναι καθόλου ζήλια. Είναι εγωισμός. Για στάσου κύριε. Ούτε κουτσές είμαστε, ούτε στραβές. Και περπατάμε στο δρόμο κι ακούμε και κανένα “γειά σου τσολιά μου”. Κι έρχεσαι κι εσύ από πάνω και μου κάνεις και κόγκσες. Δεν καταλαβαίνει δηλαδή ότι και πολύ του πέφτω?

Λίτσα: Έλα μωρέ ο Κιτσάρας είναι πολύ γουστόζος. Ανοίγει η ψυχή σου μαζί του.

Φιφίκα: Ναι το ξέρω αλλά κάποτε πρέπει να τελειώνει αυτή η ιστορία. Η θα έρθει στον πατέρα μου να με ζητήσει ή θα με ψάχνει και δεν μπορεί να με βρει.

(φεύγει μέσα η Φιφίκα)

ΣΚΗΝΗ 17η

Κυρ Μανώλης: Καλησπέραααααα

Λίτσα: Καλώς τον πατέρα. Έλα κάτσε που είσαι κουρασμένος.

Κυρ Μανώλης: Εεεεε όχι και κουρασμένος. Καθόμουνα. Έκοβα εισιτήρια και τσακωνόμουν με τον κοσμάκη. Αυτό είναι για σένα.

Λίτσα: Για μένα? Καλέ πατέρα?? Ξέρεις τα πόσα κλείνω σήμερα?

Κυρ Μανώλης: Εμ πως δεν ξέρω?

Λίτσα: Κι εσύ μου έφερες κούκλα αντί να μου φέρεις καμιά μάλλινη παντόφλα?

Κυρ Μανώλης: Ε όχι και μάλλινη παντόφλα. Κοριτσάκι είσαι ακόμα. Αν παντρευτείς θα σου χαρίζω κουδουνίστρες.

Λίτσα: Καλά θα κάνεις να βιαστείς.

Κυρ Μανώλης: Τί εννοείς?

Λίτσα: Ότι θα παντρευτώ και πολύ σύντομα μάλιστα.

Κυρ Μανώλης: Πώς δηλαδή? Συμβαίνει τίποτα?

Λίτσα: Όχι καλέ. Απλά να έχω ένα προαίσθημα ότι από στιγμή σε στιγμή κάποιος θα έρθει να σε βρει και να σου ζητήσει το χέρι μου.

Κυρ Μανώλης: Μπααααα

Λίτσα: Να σου ετοιμάσω ένα καφεδάκι?

Κυρ Μανώλης: Καφεδάκι? Οχι σε λίγο θα φάμε.

Λίτσα: Ωραία. Θα πεταχτούμε εμείς μέχρι το καρβουνιάρικο να πάρουμε κρασί και θα γυρίσουμε αμέσως Φιφίκα!!

Κυρ Μανώλης: Αααα ξέχασα να σου πω. Είδα τον πατέρα της Φιφίκας και του 'πα να ρθει το βραδάκι να πιούμε κανένα ποτηράκι μαζί.

Λίτσα: Καλά έκανες.

Κυρ Μανώλης: Είπα κι εκείνου.

Λίτσα: Ποιανού?

Κυρ Μανώλης: Εκεινού... αυτουνού ντε του μεγαλέμπορα που έχει τη μεγαλοταβέρνα.

Λίτσα:χαχαχαχα αααα του Κυρ Παντελή λες.

Κυρ Μανώλης: Μπράβο. Μήπως δεν ήθελες να τον προσκαλέσω?

Λίτσα: Γιατί? Καλός άνθρωπος είναι ο καημένος. Πολύ καλός μάλιστα.

Κυρ Μανώλης:αααααα

Λίτσα: Και να σου πω την αλήθεια? Καμιά φορά τον κάνω και γουστο.

Κυρ Μανώλης: αααα χαχαχαχα άντε λοιπόν τρέχα.

Λίτσα: Την νταμιτζάνα την πήρες? Πάρε λοιπόν. (στην Φιφίκα)

ΣΚΗΝΗ 18η

Μπαίνει ο Ζήκος με το ποδήλατο και το καλάθι. Ενώ ο κυρ Μανώλης έχει αρχίσει να ξεντύνετε για να ξαναβγει)

Ζήκος: Κυρ Μανώλη...

Κυρ Μανώλης: Ρε Ζήκο. *(φοράει άλλο ρούχο)*

Ζήκος: Μ' έστειλε το αφεντικό μου. Μου δωσε και μερικά πράγματα και να σας βοηθήσω λιγάκι λέει.

Κυρ Μανώλης: Καλά, κάτσε μέχρι να ρθουν οι κοπέλες.

Ζήκος: Ποιες κοπέλες?

Κυρ Μανώλης: Η κόρη μου με μία φιλενάδα της, τη Φιφίκα. Τη Φιφίκα την ξέρεις βέβαια έτσι έχω μάθει.

Ζήκος: Εεεε, ολίγον τι.

Κυρ Μανώλης: Έτσι μπράβο.

Ζήκος: Δε μου λες κάτι κύριε Εμμανουήλ τώρα που είμαστε μονάχοι μπορώ να σε ρωτήσω κάτι? Απεφάσισες να δώσεις την κόρη σου στ' αφεντικό μου?

Κυρ Μανώλης: Τί να γίνει ρε Ζήκο? Όλα τυχερά είναι.

Ζήκος: Τύ τυχερά είναι? Τί τυχερά κύριε Εμμανουήλ? Ντρουπή λιγάκι. Τέλος πάντων! Να χα μια κόρη τέτοια να τη σφάξω να τη δώσω να την φαν τα σκυλιά. Όχι να τη φάει αυτό το μπουλντόκ.

Κυρ Μανώλης: Τα παραλές ρε Ζήκο. Ο Παντελής είναι καλός άνθρωπος και είναι και από οικογένεια.

Ζήκος: μμμ, ξέρεις τι μεγάλ οικογένεια είναι? Ου πατέρας κλεφτοκοτάς κι καντηλαναφτς στου χωριο τ. Ξέρεις πώς πρωτοήρθε στην Αθήνα αυτός?

Κυρ Μανώλης: Πώς?

Ζήκος: Χα χα μι μισό παπούτσ κι ένα ζιβγάρι τσουρά. Μ' αυτά κοιμόταν του βράδ μ' αυτά πιρπάταγι την ημέρα. Αφού όταν θελήσαν να του τα βγάλουν χρειάστηκε να του κάνουν ιγχείρης του κιαρατά.

Κυρ Μανώλης: Ε αυτό θα πει ότι είναι προκομμένος ο άνθρωπος!

Ζήκος: Προκομένος? Να φύγω 4-5 μέρες εγώ απ' το μαγαζί να σι πω τι προυκουμένους είνι. Διότι μιταζί μας, ου μόνους μουρφουμένους κι λουγιστής

καταρτισμένους είμι γω. Μάλιστα ιμένα που μι βλέπς. Διότι ιγώ κρατάου τα βιβλία στου μαγαζί, κρατάου.. δεν τα κρατάου όλα πάνουμ γιατί κουράζουμι. Τα πάου από δω ικεί... τ' αφήνου... κατάλαβες? Είμι κι σχουλικά μουρφουμένους. Είμι τιλιόφοιτους 4ης Δημοτικού. 16 χρόνια σκουλιό κύριε. 16 χρόνια σκουλιό κυριε Εμμανουήλ. Μάλιστα 16.

Κυρ Μανώλης: Μα πώς?

Ζήκος: 4 χρόνια η κάθε τάξ. Δεν είμαι σαν αυτούς που παν ένα χρόνο την κάθε τάξ και σι λεν τα μάθαμι. Τί να μάθς ρε κύριε? Τί να μάθς σ' έναν χρόνου? Μέχρι να μπεις σντ τάξη ντάγκα ντάγκ του καμπανάκι διάλειμμα. Ενώ ιγώ κάθομαι 4 χρόνια πήζει του μυαλό, παίρνου κι του χαρτί κι είμαι φτυχειούχους λουγιστικής. Δεν είμι σαν κι αυτόν!! άσι που ξέρου κι ντ προυπέδεια. 5*7:35 μη την πρώτη. 6*8:48 7*8:56. τώρα μαθαίνω του 8*9. όχι σαν αυτόν του βοϊδάρου. Αυτού του λες να υπουγράψ και δεν ξέρει να βάλει υπουγραφή. Σταυρό βάζ αντί για υπουγραφή. Αυτός τιλειωτικά νικρουθάφτς θα γιν στου λέου ιγώ. Τέλος πάντων. Σταματάου γιατί δε μάρέσει να κακολογάω.

Κυρ Μανώλης: Μπράβο Ζήκο. Καλά κάνεις. Να μη λες τίποτα. Σε παρακαλώ κι εγώ ιδιαιτέρως να μη λες.

Ζήκος: Τι να πω δηλαδή?

Κυρ Μανώλης: Να όλα αυτά που ξέρεις για τους αρραβώνες και τα λοιπά.

Ζήκος: Μα τί με πέρασες κουσκουσάρη δηλαδαδή?

Κυρ Μανώλης: Όταν κάτσουμε στο τραπέζι θα τους το πω εγώ.

Ζήκος: Ωραία έκπληξη τσ ιτοιμάζαϊζ.

Κυρ Μανώλης: Άλλο αυτό. Εσύ μια φορά δε θα πεις τίποτα.

Ζήκος: Ε είπαμε τί με πέρασες? Για κανένα κουσκουσάρη?

Κυρ Μανώλης: Ούτε στα κορίτσια!!

Ζήκος: Ποια κορίτσια? Μιλάου ιγώ στα κορίτσια. Εγώ είμαι ντρουπιάρης. Ντρέπομαι. Έπειτα εγώ τα ντρέπουμι και κουκινίζουν γιατί μι πειράζουν στου μαγαζί. Τα κουρίτσια τσ γειτονιάς σου μι πειράζουν.

Κυρ Μανώλης: Ααααα

Ζήκος: Τιιιιι..... (καθρεφτάκι – χτενάκι)

Λίτσα: Εγώ πάω μέσα

Φιφίκα: Έρχομαι κι εγώ. Μπα μπα εδώ είναι κι ο Ζήκος?

Ζήκος: Εδώ είμαστε κι εμείς. Ήρθαμε να βάλουμε ένα χεράκι τέλος πάντων.

Κυρ Μανώλης: Γνωρίζεσαι με το Ζήκο Φιφίκα?

Φιφίκα: Αν γνωρίζομαι με τον κύριο Ζήκο? Αλοίμονο. Ο κύριος Ζήκος είναι η μεγάλη μου αδυναμία.

Ζήκος: Μην εκτίθεσαι...μην εκτίθεσαι.

Φιφίκα: Και να σας εξομολογηθώ και κάτι κύριε Μανώλη. Κάθε βράδυ τον βλέπω στον ύπνο μου.

Ζήκος: Μην προβαίνεις σε αποκαλύψεις παιδάκι μου, γιατί ο κυρ Μανώλης μπορεί να είναι και κουσκουσάρης και να το πει στη γειτονιά.

Φιφίκα: Και προσέξατε κύριε Μανώλη τι ωραία μάτια που έχει?

Ζήκος: Ναι από μάτια στεκόμαστε πολύ καλά κύριε Εμμανουήλ. Δεν ξέρω αν τοιchs προυσέξ βέβαια αλλά είναι ένα χάρισμα που μας το δωσε ο Θεός. Κι επειδή έχουμε ουραία μάτια, τι να κάνουμε τώρα? Να καμαρώνουμε? Τα είδες? Δεν είναι ίδια! Αυτό είναι αλλιώτικο. Αυτό ειν του καλό. Τόχου για τσ μακρινές αποστάσεις αυτό. Τόχου τόσα χρόνια. Δε χαλάσι. Αυτό είν αλλιώτικο αυτό ειν αλλιώτικο. Αυτό ειναι του τσακίρικου. Βέβαιααααα. Αυτό τόχου για μακριά κι αυτό για κουντά άμα πέσει κανα τάληρο το μαζεύω. (χαχαχαχαχαχαχα ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ) Ετούτο την περασμένη βδομάδα ήταν πράσινο , τώρα ξέβαψι. (χαχαχαχαχαχαχα ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ) (παίρνει το καλάμι με τα τρόφιμα)

Ζήκος: Λίγα πράγματα

Φιφίκα: Τί είναι αυτά?

Ζήκος: Λίγα δώρα. Τα στείλε τ' αφεντιό μου για τα γενέθλια της Λίτσας. Τάχα μου τάχα μου δηλαδή.

Κυρ Μανώλη: Ζήκοοοοοο

Ζήκος: Έλα γιατί το λες? Γιατί το λές? Δεν κρατιέμαι!

Κυρ Μανώλης: Εγώ το λέω? Εσύ το λες.

Ζήκος: Εγώ το λέω αλλά εσύ το σχολιάς.

Φιφίκα: Είναι ένας σωρός πράγματα.

Ζήκος: Του πρώτου κι τιλιφταίου κουβαρταλίκι που έκανε ου γροτσιφούταρος. Ααααα ου γερουτσιφούταρας. Να σου πω Φίφα...

Φιφίκα: Τί θέλεις Ζήκο μου?

Ζήκος: Τυρί φέτα κι κουνσέρβα σουλουμό. Μήπτε που να τ' αγγίζεις.

Φιφίκα Να μη τ' αγγίξω?

Ζήκος: Ούτε κατά διάνοια.

Φιφίκα: Μα γιατί?

Ζήκος: Τέλος πάντων, μια κουβέντα λέω και δεν έχου καμιά ευθύνη. Άσι να πιθάνουν οι ξένοι όχι ιμείς.

Φιφίκα : Καλά εντάξει. Δε μου λές? Τις βέρες τις αγόρασες?

Ζήκος: Όχι δεν τις αγόρασα, αλλά όπου να 'ναι θα τις αγοράσω. Κάνω και κάτι μικροκλοπές τώρα τελευταία.

Φιφίκα: Μικροκλοπές?

Ζήκος: Δεν κλέβω το μαγαζί. Κλέβω τους πελάτες. Του πατέρα σου του τόπες?

Φιφίκα: Εγώ?

Ζήκος: Εμ ποιος θα πει εγώ?

Φιφίκα: Φυσικά εσυ!!!

Ζήκος: Και γιατί εγώ?

Φιφίκα: Γιατί έτσι είναι το κανονικό.

Ζήκος: Ε αφού είναι έτσι μόλι δω τον πατέρα σου “τακ” θα του το πω.

Φιφίκα: Μπράβο Ζήκο μου (τον φιλάει στο μάγουλο)

Ζήκος: Πιδί μου ισύ. Παιδάκι μου εσύ.. αααχ παιδάκι μου . Ωχ!!!! Ο πεθερός μου (καθρέφτη - χτένα)

ΣΚΗΝΗ 19

(Μπαίνει ο κυρ-Σωτήρης...)

Κυρ-Σωτήρης: Ζήκο...πως από δω εσύ;

Ζήκος: Έλα κυρ-Σωτήρη μου...κάτσε.

Κυρ-Σωτήρης: Μέσα είναι ο κυρ-Μανώλης;

Ζήκος: Μέσα...θα επιστρέψει(καθαρίζει τη καρέκλα)

Κυρ-Σωτήρης: Ευχαριστώ. Ρε Ζήκο... ομόρφυνες ή έτσι μου φαίνεται εμένα;

Ζήκος: Μπαα...χτενίζομαι διαφορετικά κυρ-Σωτήρη μου και άλλαξα τύπο, ίσως..... Άλλωστε τι χρειάζεται η ομορφιά στον άντρα, βέβαια μακάρι να την έχει και αυτήν καθέννας, αλλά τι να κάνουμε; Όσοι πήραν-πήραν!!! Ύστερα έκλεισε το μαγαζί. Του χρόνου πάλι εμείς. Στον άντρα το παν κύριε Σωτήρη είναι να είναι ευγενικός, να είναι αρμονικός, να έχει μια υπεροψία, μια υστεροβλεψία, μια καχυποψία, μια υπεροψία, και όλα τα ψία...

Κυρ-Σωτήρης: Δε μου λες Ζήκο;

Ζήκος: Μάλιστα...

Κυρ-Σωτήρης: Πόσο χρονών είσαι;

Ζήκος: Εσείς κυρ Σωτήρη μου, γιορτάζετε της Αγίας Σωτήρας;

Κυρ-Σωτήρης: Όχι...του Σωτήρος.

Ζήκος: Α ναι γιατί είναι θηλυκού γένους.

Κυρ-Σωτήρης: Μα δε μου είπες, πόσων χρονών είσαι;

Ζήκος: Βέβαια εγώ Κυρ-Σωτήρη μου, την σήμερα ημέραν, βρίσκομαι σε μια ηλικία, κατά τη οποίας κάθε ένας-τις-άνδρας οφείλει να φροντίζει για το με-λλ-ον του...το αύριο, το μεθαύριο, του χρόνου και όπως ξέρουμε από αρχαιοτάτων χρόνων κύριε Σωτήρη μου, ο άνδρας είναι το «ισχυρόν φύλον», ο άνδρας είναι ο ανήρ, η δε γυνή είναι το θήλυ και ο άνδρας σε όλους τους πολέμους, τους ιστορικούς πολέμους, τους βαλκανικούς πολέμους, τους προπολεμικούς πολέμους, όλα αυτά τα τελωνειακά δηλαδή συστήματα, εκλογικών καταλόγων, των οποίων βέβαια διερχομένων αυτών,

βοήθεια μας δηλαδή, δι' ευχών των υμών Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός Αμήν.
Κατάλαβες;

Κυρ-Σωτήρης: Χαχαχα. Κατάλαβα.

Ζήκος: Ευτυχώς και κατάλαβες, γιατί εγώ δεν κατάλαβα τίποτα κύριε Σωτήρη μου και μια που συζητάμε για μελλοντικά θέματα βέβαια...μου επιτρέπετε να σας μιλήσω και εγώ για ένα μελλοντικό θέμα... Ασηκώνεστε λιγάκι απάνω κυρ-Σωτήρη μου;

Κυρ-Σωτήρης: Είναι ανάγκη;

Ζήκος: Ναι...ασηκωθείτε να πάρει μίαν οργανωτικήν υπόθεσιν το θέμα.

Κυρ-Σωτήρης: Ορίστεεε....

Ζήκος: Κυρ-Σωτήρη μου εγώ μπορεί να είμαι ένας μπακαλόγατος, αλλά για την κόρη σας

ΣΚΗΝΗ 20

(Μπαίνει ο κυρ-Μανώλης και σε λίγο και τα κορίτσια)

Κυρ-Μανώλης: Αααα...ήρθες Σωτήρη;

Ζήκος: Δεν πας στο διάολο ή ααα...στο διάλο τώρα ήρθες και εσύ;

Φιφίκα: Εδώ είσαι πατέρα;

(Ο Κυρ-Σωτήρης φιλάει την κόρη του και εύχεται χρόνια πολλά στη Λίτσα)

Κυρ-Σωτήρης: Να ζήσεις Λίτσα, σαν τα ψηλά βουνά.

Λίτσα: Ευχαριστώ κυρ-Σωτήρη.

Ζήκος: Να ζήσετε, να είστε κορακοζώητη, να ζήσετε...

Λίτσα: Ευχαριστώ Ζήκο, εσύ τι κάνεις;

Ζήκος: Τι να κάνουμε; Είμαστε λίγο στεναχωρημένοι, αλλά.. «προσεχώς καλύτερα». Είμαστε και κάπου αλλού δοσμένοι «όσο να 'ναι».

Κυρ-Μανώλης: Που 'ναι το κρασί παιδιά;

Λίτσα: Αμέσως πατέρα.

Κυρ-Μανώλης: Ζήκο... Σάλτα μέσα και πιάσε το κρασί!!!

Ζήκος: Μάλιστα.

Κυρ- Μανώλης: Δεν καθόμαστε;

Κυρ-Σωτήρης: Και δεν καθόμαστε!!!

Κυρ-Μανώλης: Εγώ λέω παιδιά να αρχίσουμε σιγά-σιγά, εν τω μεταξύ, θα 'ρθουν και οι άλλοι.

Ζήκος:(Πίνει από το κρασί) Δε μου λέτε κορίτσια το κρασί αυτό από μας το πήρατε;

Φιφίκα: Όχι από το καρβουνιάρικο.

Ζήκος: Αααα...γιατί εμείς έχουμε έναν ξυδιά μα ένα ξυδιά!!! Όποιος πει, λέει το Πάτερ υμών και πέφτει ανάσκελα.

Κυρ-Μανώλης: Αν σ' ακούσει το αφεντικό σου Ζήκο θα σε κάνει κιμά.

Ζήκος: Εγώ, το αφεντικό μου κυρ-Μανώλη τα'αγαπάω, το εκτιμάω και το σέβομαι... αλλά και τέτοιο γομάρι δε ξανάδα στη ζωή μου...το λέω.

ΣΚΗΝΗ 21

(Μπαίνει η κυρά-Δέσποινα και τραβάει τον κυρ-Παντελή που ντρέπεται-κρατά ανθοδέσμη)

Ζήκος: Σας παρουσιάζω το ντούο-χλαπάτσα, τα παιδιά λάστιχο. Χαχαχα... μα πανάθεμά σε, το χαρτί απ' το χαλβά πήρες και τύλιξες τα λουλούδια;

Κυρ-Παντελής: Σταμάτα βρε, πάψε...(προχωράει προς την Λίτσα και σκοντάφτει)

Ζήκος: Πrrrrr....ξιγουφιασμένου στραβάδι.

Κυρ-Παντελής: Δεσποινίς Λίτσα, επιτρέψατε μου να σας ευχηθώ χρόνια πολλά και να σας προσφέρω αυτά τα μυροβόλα λέλουδα με το χαρτί του χαλβά...

Ζήκος: Όρνιο...εεε..όρνιο....

Λίτσα: Ευχαριστώ κυρ-Παντελή για τα λουλούδια και για τις ευχές σας.

Κυρά-Δέσποινα: Λίτσα παιδί μου, Χρόνια Πολλά για τα γενέθλια σου και του χρόνου με έναν καλό γαμπρό, αρχοντονοικοκυρά πενεμένη και δαχτυλοδειχτούμενη. Δαχτυλομετρούμενη.

Κυρ-Μανώλης: Περάστε-περάστε, καθίστε, κάτσε κυρ-Παντελή.

Φιφίκα: Κυρ-Παντελή, πάρτε κανένα από τα ωραία μεζεδάκια που στείλατε...καμιά σαρδελίτσα.

Κυρ-Παντελής: Απαπαπα...αλμυρά ποτέ!

Ζήκος: Ναι αλμυρά δεν τρώει γιατί τα' απαγορεύει ο «χτηνίατρος» είχε ψωρίαση χαχαχα...

Φιφίκα: Μήπως προτιμάτε λίγη φέτα;

Κυρ-Παντελής: Απαπαπα...ούτε φέτα!!!

Ζήκος: Τι σο'λεγα; Φοβάται να μη τα κορδώσει, χαχαχα...

Κυρ-Παντελής: (Όρθιος με το κρασί) Λοιπόν...οι άνθρωποι συνηθίζουν να γιορτάζουν τα χαρμόσινα γεγονότα. Ας γιορτάσουμε και εμείς αυτό το χαρμόσυνο γεγονός. Πίνωω....

Ζήκος: Για να ξεχνώ τουν πόνοου...ιδώ πάει, ιδώ πάει.

Κυρ-Παντελής: Πίνωω...να με μπέρδεψε τώρα και το ξέχασα.

Ζήκος: Δεν τα ξέρει τα παρακατιανά, μάλλον τα ξέχασε. Κάτσε κάτω, κάτσε κάτω.

Κυρά-Δέσποινα: Γκούχ-γκούχ...(βήχει)

Ζήκος: Έπιασε κοκίτη το λεξιλόγιο.

Κυρά-Δέσποινα: Στην υγεία του νοικοκύρη, στην υγεία της γενεθλιούσης και γενικώς στην υγεία «πάντων και παξών».

Ζήκος: Παξών των Ρωσιών...βοήθεια μας.

Κυρ-Μανώλης: Βρε Ζήκο όρθιος κάθεςαι; Κάτσε.

Ζήκος: Πως μι πρόσιξις; Άμα μιλάει η ιδιοκτησία θα κάτσου βέβαια. Το λοιπόν(*όρθιος με το ποτήρι κρασί...*). Αυτά!!! χαχαχα.....Εν συντομία.

Λίτσα: Πάρτε κανένα κεφτεδάκι τώρα που είναι ζεστά.

Ζήκος: Κιοφτεδάκια...μπορούμε να πάρουμε ένα κιοφτεδάκι. Πτπππτπ...ζωματάνε τα ρημάδια!(βουτάει το χέρι στη κανάτα με το νερό).

ΣΚΗΝΗ 22

(Μπαίνει ο Κιτσάρας με τον Αργύρη με ανθοδέσμες ντυμένοι γαμπροί)

Κιτσάρας: Σπέρααα....

Κυρ-Μανώλης: Ορίστε παιδιά, περάστε.

(Ο Κιτσάρας κάνει νόημα με υπονοούμενο στον Αργύρη και αυτός δίνει τα λουλούδια στη Λίτσα)

Αργύρης: Χρόνια Πολλά Λίτσα.

Λίτσα: Ευχαριστώ.

Κιτσάρας: Τα χρόνια του Αβραάμ και τα αγαθά του Ισαάκ.

Λίτσα: Ευχαριστώ Κιτσάρα, ευχαριστώ.

Κυρ-Μανώλης: Καθίστε-ελάτε.

Κιτσάρας: Merci.

Ζήκος: Μα δεν χωράμε Κυρ-Μανώλη.

Κυρ-Μανώλης: Χωράμε Ζήκο.

Ζήκος; Μα σου λέει θα 'ρθει ο Αβράμης και ο Σάκης, δεν θα φτάσουν οι κιοφτέδες.

Κυρ-Μανώλης: Μα μη προσβάλεις, θα φτάσουνε.

Ζήκος: Μα εγώ δούλεψα κι πρέπει να φάου, να μη πάρου το μερτικό μου, μη συγχουρείτε....

Κιτσάρας: Ζήκο...για κοίτα ποιος σε ζητάει στην πόρτα.

Ζήκος: Δεν μι ζητάει κανένας, μπορεί κανένας δοσατζής.

Κιτσάρας: Ρε μου είπε ένας εδώ πέρσου...το «κύριο ζήκο» θέλω.

Ζήκος: Αααα...είπε τον κύριο-Ζήκο;

Κιτσάρας: Ναι.... λέμε μωρ αδερφέ μου....

Ζήκος: Να τ' ακούν αυτά μερικοί χοντρομπαλάδες που με σπρώχνουν. Τουν «κύριου ζήκου» είπι....τ'άκουσις; Βιολετέρα;

Κιτσάρας: Χαχαχα....*(κάθεται στη καρέκλα του Ζήκου)*. Τι τζερεμές είναι μωρ αδερφάκι μου; Γειά μας!!! Καλή τύχη κυρ-Μανώλη, σαν τα ψηλά βουνά, χιλιόχρονη, γειά μας κυρά-Δέσποινα.

Ζήκος: Είδις τι μου εσουνέβη κύριε Εμμανουήλ; Μι αποπλάνισι «ου ζουμπάς» για να μι πάρ' τη θέση μου.

Κυρ-Μανώλης: Κάτσε όπου να 'ναι...δεν πειράζει.

Ζήκος: Να κάτσου όπου νανι!!*(Βάζει κρασί)*

Κυρ-Μανώλης: Λοιπόν...μέσα στη χαρούμενη αυτή ημέρα*(κρατάει ποτήρι με κρασί)* έχω να σας αναγγείλω ένα ευχάριστο γεγονός.

Ζήκος: *(Πάει στον κυρ-Παντελή)* Για σένα είναι....

Κυρ-Μανώλης: Να το πάρει το ποτάμι;

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Να το πάρει!

Κυρ-Μανώλης: Ρωτάω να το πάρει το ποτάμι;

Ζήκος: Είπαμε...του κερατά να το πάρει τέλος πάντων.

Κυρ-Μανώλης: Απόψε...αρραβωνιάζω την αγαπημένη μου κόρη με τον κύριο Παντελή.

(Πέφτει το ποτήρι από τα χέρια των κοριτσιών. Φεύγει τρέχοντας η Λίτσα και μετά η Φιφίκα. Κοιτάζονται όλοι με απορία και νευρικότητα...)

Αργύρης: Πάμε ρε Κισάρα, δεν έχουμε καμία θέση εδώ μέσα.

(Ο Κισάρας κοιτάει πρώτα τη κυρά Δέσποινα, σηκώνεται, ρίχνει μια καρέκλα, κάνει την άκρη τον Ζήκο, ρίχνει μια δεύτερη, περνάει μπροστά από τον κυρ-Παντελή και του δείχνει τα δόντια...Εν τω μεταξύ ο Ζήκος του λέει «σιγά τα έπιπλά εσύ» δύο φορές...φεύγει ο Κισάρας με ύφος και περπάτημα βαρύμαγκα...Ο Ζήκος πίσω του τον μιμείται στο περπάτημα...Τον σπρώχνει με την κοιλιά και ο Κισάρας με την πλάτη)

Ζήκος: Για να ξέρτι πως πουλάω κι τσι μάγκις (Τον βγάζει έξω και κλείνει την πόρτα).

Κυρ-Παντελής: Ζήκε...Ζήκε είσαι δω;

Ζήκος: Εδώ είμαι και σι καμαρώνου μούργο.

Κυρ-Παντελής: Αυτό.....δεν μου άρεσε!!!

Ζήκος: Στο 'πα κι στου μαγαζί, σου 'πα ότι θα γίνει της κακομοίρας, δε μ'άκουσες;

Κυρ-Παντελής: (Τον σπρώχνει)Βρε άντε φύγε από δω χάμω.

Ζήκος: Μη κάνεις χειραψίες, μη κάνεις χειραψίες.

Κυρ-Παντελής: Βρε άντε να χαθείς.

Ζήκος: Εσύ παιδί μου θες κατέλωμα δεν αντέχεσαι(Του περνάει το καλάθι στο κεφάλι)

ΣΒΗΝΟΥΝ ΤΑ ΦΩΤΑ ΞΑΝΑ ΚΑΙ ΑΝΑΒΟΥΝ

ΣΚΗΝΗ 23

Κυρά –Δέσποινα: Βρε συ, βρε συ...

Ζήκος: Ποιος;

Κυρά –Δέσποινα: Ο Μιμίκος ο γιατρός!

Ζήκος: Να περιμένει.

Κυρά –Δέσποινα: Βρε συ τι ψοφολογάς σαν ψοφάλογο, που βρίσκεσαι; Δεν ξέρεις ότι έχεις την ευθύνη του «καταστημάτου»;

Ζήκος: Δε μας παρατάς κυρά Μπατανόβουρτσα λέω γω;

Κυρά –Δέσποινα: Τι να σε παρατήσω βρε μπουρτζόβλαχε, που όταν λείπει ο κυρ-Παντελής, εσύ είσαι υπεύθυνος εδώ μέσα, το ξέρεις;

Ζήκος: Ισένα τι σι νιοάζ, μπορού να μάθω;

Κυρά –Δέσποινα: Με νοιάζει και με κόφτει και για το μαγαζί και για τον κυρ-Παντελή, και πρόσεξε καλά γιατί αν σ' αρπάξει ο κυρ-Παντελής σε στέλνει πίσω στο κατσικοχώρι σου.

Ζήκος: Βέβαια, θα μι στείλει οπουσδήποτε, διότι ισύ τώρα έχς κι τα μέσα, ισι άνθρουπους της κυβερνήσεως.

Κυρά –Δέσποινα: Ποιάς κυβερνήσεως βρε;

Ζήκος: Κατόρθουσις κι τιλίουσις το συνοικέσιου του αίσχους βλέπεις.

Κυρά –Δέσποινα: Και σένα τι σε νοιάζει;

Ζήκος: Δεν μπορώ να δουλεύω στο μαγαζί ενός ξεφτίλα.

Κυρά –Δέσποινα: Και που το είδες ότι είναι ξεφτίλας;

Ζήκος: Ξεφτίλας είναι βέβαια, γιατί μικρή κοπελίτσα αυτή κοτζάμ γιρουντάρας αυτός...Θα του τα φορέσει!!!

Κυρά –Δέσποινα: *(Βγάζει την παντόφλα)* Ε, λοιπόν θα σ' ανοίξω το κεφάλι στα δύο, αν ξαναπείς κουβέντα γι' αυτόν.

ΣΚΗΝΗ 24

(Μπαίνει ο κυρ Μανώλης με το σακάκι στο χέρι)

Κυρ-Μανώλης: Καλησπέρα.

Κυρά –Δέσποινα: Καλώς τον κυρ-Μανώλη.

Ζήκος: Καλώς τον «πιθρό του ρινόκιρου».

Κυρά –Δέσποινα: Τι γίνεσαι κυρ-Μανώλη (*κάθονται στο τραπέζι*);

Κυρ-Μανώλης: Καλά, κυρά-Δέσποινα, ο Παντελής δεν είναι εδώ;

Κυρά –Δέσποινα: Όχι, δεν ξέρω κι εγώ τώρα ήρθα.

Ζήκος: Τ' αφεντικό μου πάει στα μαγαζιά να ψωνίσει....

Κυρ-Μανώλης: Ποια μαγαζιά; Τα μαγαζιά κλείσανε ρε τώρα.

Ζήκος: Κλείσαν γιατί μπορεί να τον έπιασε η κλούβα γιατί κάτι τέτοιους τους μαζεύει η κλούβα όταν πηγαίνουν για γαμπροί. Λέει, τι είναι αυτός; Για γαμπρός; Μέσα.

Κυρ-Μανώλης: Καλά άσε τις κουβέντες και φέρε μου ένα ποτήρι κρασί να πιώ τώρα.

Ζήκος: Τι κρασί εμείς κλείνουμε τώρα.

Κυρ-Μανώλης: Ε, ώσπου να κλείσετε φέρε μου ένα ποτήρι κρασί. Άντε τώρα!!!

Ζήκος: Σκέτο;

Κυρ-Μανώλης: Σκέτο, θα πάω σπίτι να φάω....

Ζήκος: Μπά, γιατί δεν ντερλικώνεις εδώ πέρα, έτσι κι αλλιώς βρήκατε τον μήνα που θρέφ' τσ' έντεκα. Τρώτε-πίντε...κι γράφτα ύστερα....Ζήκου

Κυρά –Δέσποινα: Βρε άντε ξεκουμπίσου κι έχω να πω κάτι στον άνθρωπο....

Ζήκος: Θα κάνεις εκπομπή; Θα κάνεις αναμετάδοση;

Κυρά –Δέσποινα: Ότι θέλω θα κάνω...

Ζήκος: Θα φύγω αλλά μην αρπάξεις τίποτα, γιατί το χεράκι σου κουβιντιάζιτι ότι είναι μουντάρικο....

Κυρά –Δέσποινα: Μπα κακόχρονο να ‘χεις!!!

Ζήκος: Σου λέου, θα ψαχτούμι όλοι ιδώ μέσα.

Κυρ-Μανώλης: Βρε άσε τις κουβέντες και φέρε μου το κρασί

Ζήκος: Δεν του ξέχασις ε; Σι πάνω ντ’ κουβέντα να ξιχάις του ντιρλίκουμα, αλλά δεν ξιχνιέτι βλέπς το ντιρλίκουμα!!!!

Κυρ-Μανώλης: Πωπωπω...πω

Κυρά –Δέσποινα: Δε μου λες κυρ-Μανώλη, για κουμπάρο τι αποκάνατε;

Κυρ-Μανώλης: Δεν ξέρω... Ο Παντελής έχει αναλάβει αυτή τη δουλειά. Ένας φίλος του είπε, ενδιαφέρεται...μεγαλέμπορας κι αυτός που συνεργάζονται...

Κυρά –Δέσποινα: Είδες, η τύχη σας άνοιξε... «Σκέβου» τώρα να έκανες γαμπρό δυο τον ηλεκτρολογάκο και κουμπάρο τον Κιτσάρα...

Κυρ-Μανώλης: Μη μου τον μελετάς αυτόν κυρά-Δέσποινα γιατί έτσι μου ‘ρχεται να τον πιάσω και να τον πατήσω σαν «μπάκακα».

ΣΚΗΝΗ 25

(Μπαίνει ο κυρ-Παντελής με κούτες-ψώνια...)

Κυρ-Παντελής: Καλησπέραααα

Κυρ-Μανώλης: Αααα, να ‘τος...καλησπέρα Παντελή.

Ζήκος: Καλώς του μάγου μι τα δώρα, ψώνισις αφιντικό;

Κυρ-Παντελής: Μάλιστα Ζήκο... ψωνίσαμε....

Ζήκος: Ααα ψωνίσατε, βεβαια ψωνίσατε, πετάς τα λιφτά σττα παλιόκουτια και δεν κοιτάς να πάρς κάνα σακί φακές να πουλάμι, που ζητάν ου κόσμους φακές και τους δίνου εγώ ρουβίθια.

Κυρ-Παντελής: Τι λε ρε τρελάθηκες; Ένα τσουβάλι φακές δεν έχουμε εκεί πέρα...

Ζήκος: Μπααα...είχαμι...είχαμι...δεν έχουμε..

Κυρ-Παντελής: Τι γίνανε τις πούλησες;

Ζήκος: Δεν τις πούλησα, φύγαν από μόνες τους, διότι σκάσαν οι φακές, βγήκαν τα μαμούνια, πήρε το κάθε μαμούνι στη πλάτη από μια φακή και έφυγαν από το μαγαζί.

Κυρ-Παντελής: Μωρέ άντε να χαθείς!

Ζήκος: *(παίρνει ένα κουτί)* Τι ναι αυτό;

Κυρ-Παντελής: Άστο κάτω το γαμπριάτικο υποκάμισο...

Ζήκος: Τι είναι υπολογαγός;

Κυρ-Παντελής: Έτσι το λένε.

Ζήκος: Τι χρώμα το πήρες;

Κυρ-Παντελής: Άσπρο.

Ζήκος: Άσπρο, γιατί δεν έπαιρνες κι ένα μαύρο; Το μαύρο θα φορείς πρώτο....

Κυρ-Παντελής: Ζήκο....

Ζήκος: Ναι καλά, αυτά τα άλλα τι είναι;

Κυρ-Παντελής: Διάφορα...μπιτζάμες, γραβάτες, κάλτσες, τράντες, σώβρακα...

Ζήκος: Πήρες απ' όλα τα σχετικά...αλλά ξέχασις το σπουδιότερον...

Κυρ-Παντελής: Ποιο ρε;

Ζήκος: Σομάρι πήρες;*(Και τρέχει. Ο Παντελής κάνει να τον κυνηγήσει)*

Κυρ-Παντελής: Άστο διάλο από δω χάμω...

Ζήκος: Άντε γιατί ααα

Κυρ-Μανώλης: Έλα βρε Παντελή, άσε το Ζήκο τώρα και έλα δω...

Κυρά-Δέσποινα: Εγώ να πηγαίνω.

Κυρ-Μανώλης: Θα περάσεις από το σπίτι;

Κυρά-Δέσποινα: Θα περάσω πρώτα από την Άλκηστις και μετά.

Κυρ-Παντελής: Τα δέοντα στη μνηστή μου και να πει το γαλατάκι της...

Ζήκος: (Ενώ μαζεύει τα ψώνια...) Ναι γαλατάκι για την κοπέλα και κουρκούτι για τον γαμπρό.

Κυρ-Παντελής: Έλα ρε πάψε, αηδία κατάντησες πια.

Κυρ-Μανώλης: Γιατί άργησες Παντελή;

Κυρ-Παντελής: Ε, πήγα να βρω τον κουμπάρο, να τα πούμε.

Κυρ-Μανώλης: Και τα πάτε;

Κυρ-Παντελής: Ε, ήπιαμε κι ένα κρασάκι παρέα...

Κυρ-Μανώλης: Του 'πες για την Κυριακή;

Ζήκος: Άκου βλακώδης ερώτηση; Του 'πες για την Κυριακή; Αφού ου γάμους γίνιτι ντ Κυριακή, για πότι θα τουν πει για του Σεπτέμβρη;

Κυρ-Παντελής: Έλα ρε Ζήκο πάψε πια!!!

Ζήκος: Μα δε βλέπεις ανοησίες;

Κυρ-Μανώλης: Άστον μωρέ, Ζήκος είναι ανοησίες θα λέει....

Ζήκος: Ψιτ που 'σαι; Όχι ανοησίες ο Ζήκος, έτσι; Όχι ανοησίες, μη καθάρισου μι καμιά ζυγαριά, γιατί είμαι κι δυνατός στου δίσκου, ήμουν καλός δισκοβόλος.

Κυρ-Παντελής: Βρε πας στο διάλο τώρα;

Κυρ-Μανώλης: Άστον τώρα και λέγε τι έγινε με τον κουμπάρο;

Κυρ-Παντελής: Ποιόν κουμπάρο; Ποιος παντρεύεται;

Ζήκος: Ποιος παντρεύεται λέει;

Κυρ-Παντελής: Μα μου έχει αφήσει μυαλό;

Ζήκος: Μυαλό δεν είχες πουτέ, κουρκούτας ήσουνα όχι τώρα που αγάπης κιόλας; Γιατί βλέπς «ιρουτεύτηκες ιρουτίλε κι αγάπεις και πα΄νου στου άνθους τα ηλικίας σου...Μπιμπέκου...εεε μπιμπέκου...Λυκόπουλο....»

(Ο κυρ-Παντελής τον κοιτάει χωρίς να μιλάει και κουνάει το κεφάλι του μόνο)

Κυρ-Μανώλης: Παντελή....Παντελή

Ζήκος: Σου μιλάει ο μπαμπάς σου.

Κυρ-Παντελής: Μιλήσατε μπαμπά;

Ζήκος: Μιλήσατε μπαμπά; Έτσι μπράβο γιατί θα σι καν ντα ο μπαμπάς σου... να ‘σαι καλό παιδί...να σι πάει «άτα» να σι κάνει «κου-πε-πε», να σι δώσι «κοκό»....Στου λέω εγώ ο Ζήκος(έχει φτάσει στον πάγκο) ου Ζήκος στο λέει...θα ξεφτιλιστείς...την Κυριακή. Θα σι πιτάξουν ντοματιά οι πιτσιρικάδες..τς κακομοίρας θα γίνει...στο λέου γω...

Κυρ-Παντελής: Την Κυριακή θα με δεις και δε θα με γνωρίσεις.

Ζήκος: Πώς να σί γνωρίσου αφού απ’ τις ντομάτες που θα σι ρίξουν θα σι σάλτσα... κι στου λέου μι πιριμένς να μαλώσω μι τσ πιτσιρικάδεις, μαζί τους θα ‘μια και γω... Ουαααα....

Κυρ-Παντελής: Βρε α στο διάλο από δω...

Ζήκος: Πρόσιξι καλά μη μι ξανά σπρώξεις...γεροξεφτίλα...

Κυρ-Παντελής: Κακόχρονο να ‘χεις!

Κυρ-Μανώλης: Απορώ ρε Παντελή πως τον ανέχεσαι τόσο καιρό;

Κυρ-Παντελής: Μμμ... τον βλέπεις πως έχει αδυνατίσει; Του βάζω κάθε μέρα από λίγο παραθείο το φαί.

Ζήκος: Να μου κάνεις τη χάρη, το άκουσα τι είπες, μου έβρισες τον θείο....

Κυρ-Παντελής:Χαχαχαχα.....

Κυρ-Μανώλης: Χαχαχαχα.....

ΣΚΗΝΗ 26

(Μπαίνει ο Κιτσάρας στο μαγαζί με ύφος)

Κιτσάρας: Γεια σου Ζήκο.

Ζήκος: Βρε καλώς τον Κολοσσό της Ρόδου.

Κιτσάρας: ;;;

Ζήκος: Ψυχραμένοι είστε; Βλέπω μια ελαφρά ψυχρασία μεταξύ σας, πότι ψυχραστήκατι; *(Του πήρε το τσιγάρο και το καπνίζει)* Άλλαξες μάρκα πάλι;

Κιτσάρας: Ναι.

Ζήκος: Βρε δε πας στο διάλο αλλάζεις όλο μάρκες κι θα μι χαλάις το λιμόμ και δε θα μπουρώ να μιλήσου!!! Μια μάρκα θα φουμάρς...

Κιτσάρας: Δε μου λες Ζήκο με ζήτησε κανένας;

Ζήκος: Δε σου λέω...Ναι σε ζήτησε ένας λεχρίτης.

Κιτσάρας: Γιατί τον ελές λεχρίτη μωρέ τον ξέρεις τον άνθρωπο;

Ζήκος: Μήτε που τον ξέρω και μήτε επιθυμώ να συνάψω σχέση με λεχρίτες, τους οποίους θα ήθελα να δείρω κιόλας. Στο λέω κι αυτό!!!

Κιτσάρας: Λοιπόν; Τι σου είπε για μένα;

Ζήκος: Ο λεχρίτης;

Κιτσάρας: Ναι μωρέ ο λεχρίτης!!!

Ζήκος: Τώρα που το παραδέχεσαι ότι είναι λεχρίτης θα σου πω...γιατί πρώτα ήσουν «αντιρηξίας» σι περιμέν στον καφενέ, στην Τσιβιλίγκα, στη στροφή. Σι περιμέν, Μήτσιους λέγιτι...αυτός Μήτσιους ιγώ Ζήκους.

Κιτσάρας: Εντάξει Ζήκο, θα ξανάρθω Ζήκο...θα ξανάρθω να καθαρίσουμε Ζήκο(διορθώνει τη γραβάτα).

Ζήκος: Του καθαριστήριου είνι για σένα...για ιμένα δεν μπουρεί να μι μιλής έτς... τουν πνίγου στον ασβέστη ιμένα που μι βλεπς.

Κυρ-Παντελής: Τι θέλει αυτός ρε;

Ζήκος: Τι θέλ; Πάει να βρει τον ηλεκτρολόγο να σου ετοιμάσουν το ρημάδι που σου λέγα!!!!

(Ο Αργύρης, ο Κιτσάρας και τα κορίτσια τρέχουν μπροστά από το μαγαζί με τη σκάλα. Κανείς δεν τους παίρνει είδηση γιατί υπολογίζουν την είσπραξη)

Κυρ-Παντελής: Έλα δω ρε, να παραδώσεις. Λέγε τι έπιασες σήμερα;

Ζήκος: Έπιασα, τι έπιασα; Δεκάρες έπιασα!!! Βιρσιτζήδες κι όλοι σπαγγοραμένοι. Ήρθε ου στραβάραπας ου τινικιτζής μι κείνουν τουν πουρτουφουλά...ικείνον πούνι έτσι...ήπιαν κάτι ούζα, τσ' έδωσα λίγον σαλαμάκι-σάπιον, λίγον τυράκι-χαλασμένο, 9.80 πες 9....

Κυρ-Παντελής: Γιατί να πω 9;

Ζήκος: Πες 9 εκεί, γράφι εκεί 9. Ήρθι ικείνους ου άλλους ου πορτοφολάς που φουράει ντ τραγιάσκα έτσι και τουν κυνηγάει η αστυνομία, ήρθι μι μια παρέα, ήπιαν 2 ούζα, τσ' έφιαξα 2 αυγά, λίγου σαλαμάκι...16.40 πες 15.

Κυρ-Παντελής: Γιατί 15 ρε;

Ζήκος: Πες 15 για τη στρογγυλοποίηση, τι να κάνουμε, θα πάμι κόντρα στις δεκαδικούς αριθμούς; Ήρθι ικείνους ου άλλους, ξέρεις ποιους λέου ου αλλήθουρους. Εκείνους που σι μιλάει κι κοιτάει στου Γκαραγκιόζ. Εκείνους ου αλλήθουρους, έφιρι μια μεγάλη παρέα. Τσ' έκανα κάτι αυγά, τσ' έδουσα 2 κονσέρβες σάπιες που είχαμι, κάτι ψωμιά, κάτι τυριά, 43.20 πες 40.

Κυρ-Παντελής: Όχι ρε δε λέω 40 γιατί άμα πω 40...40 θα 'ναι οι ώρες σου!

(Ζήκος-Παντελής παντομίμα)

Κυρά-Δέσποινα: *(Τρέχοντας λαχανιασμένη)* Βοήθεια...η Φιφίκα...η Λίτσα....ααχχ... τις κλέβουνε....

Ζήκος: Τις κλέβουνε;*(Βγαίνουν όλοι έξω από το μαγαζί)* Αστυνομία, αστυνομία... πίσω και σας έφαγα!!! Θα σου φάου τα σκώτια... Άντε ρε ζουμπά, Άντε ρε ζουμπά. Αστυνομίααα, αστυνομίααα....

Κιτσάρας: Έλα ρε κερατά και θα πληρώσεις εσύ για όλες τις αμαρτίες.

ΣΚΗΝΗ 27

(Μπαίνουν όλοι στο μαγαζί του κυρ-Παντελή. Αργύρης, Κιτσάρας, Φιφίκα, Λίτσα, κυρ-Μανώλης, κυρ-Παντελής, κυρ-Σωτήρης, Ζήκος, Κυρά-Δέσποινα, Αστυνόμος)

Ζήκος: Αχ που να όψεσαι... αχ που κακός ψόφος να σα πιάσει. Ποιος μι χάλασι του μάτι μ του καλό; Του καλύτερον, το μάτι μ το τσακίρικου; Κοίτα δω πέρα κύριε αρχιφύλακα τι μου κάνανε;

Αστυνόμος: Έλα τώρα Ζήκο άστα αυτά να δούμε τι θα γίνει με τα παιδιά...και μετά βλέπουμε.

Ζήκος: Θέλω να μάθω ποιος μι βάρισι, δεν τα' αφήνω όχι!!!

Κιτσάρας: Θα σου πω εγώ ρε ποιος σε βάρεσε!!!

Ζήκος: Εσύ αποκλείεται να με βάρεσες γιατί δεν μι φτανς!

Κιτσάρας: Άντε ρε...

Ζήκος: Μη μι κάνεις εμένα χειραψίες τέτοιες έτσι;

Αστυνόμος: Έλα τώρα σταμάτα.

Κυρ-Μανώλης: Τι γίνεται τώρα Λίτσα;

Λίτσα: Με συγχωρείς πατέρα, το ξέρεις πως για μένα ο λόγος σου ήταν πάντα νόμος αλλά αυτό που μου ζήτησες ήταν τελείως αδύνατο να γίνει.

Αργύρης: Με συγχωρείς κυρ-Μανώλη...η Λίτσα και εγώ αγαπιόμαστε δυο χρόνια. Τώρα λοιπόν που ταχτοποίησα το οικονομικό δώσε τόπο στην οργή κυρ-Μανώλη και δώσε μας την ευχή σου!

Κυρ-Μανώλης: (Γυρίζει κοιτάζει τον κυρ-Παντελή...που του γνέφει σαν να λέει τι άλλο μπορείς και μπορώ να κάνω;) Με την ευχή μου παιδιά!!! Άντε!!!

Κιτσάρας: Μπράβο κυρ-Μανώλη, σε παραδέχομαι είσαι λεβεντιά...Μπράβο-μπράβο.

Ζήκος: (παίρνει τη μπουκάλα...) Αφεντικό...με την ευχή μου!!!

Κιτσάρας: Και τώρα ήρθε η σειρά μου!!!

Ζήκος: Τι σειρά; Θα παλέψεις;

Κιτσάρας: Κάνε μόκο ρε;

Ζήκος: Ποιος θα κάνει μόκο;

Κιτσάρας: Ρε άντε κάνε τουμπέκα ρε

Ζήκος: Τουμπέκα εγώ; Με είπε τουμπέκα...*(απευθύνεται στον Παντελή)*. Εγώ τουμπέκα; Εμένα με λεν Ζήκο ρε...

Κιτσάρας: Ρε κάνε μόκο ντε;;;

Ζήκος: Ρε άντε από κει....

Κιτσάρας: Κυρ-Σωτήρη...σε ξέρω και με ξέρεις...μου δίνεις την κόρη σου;

Ζήκος: Τι;;; Ποιανού κόρη να σου δώσει ρε; Κι ιμείς τι κάνουμε ιδώ πέρα; Ιμείς την αγαπάμι προπολεμικά τη κοπέλα!

Κιτσάρας: Ένα λεπτό κυρ-Σωτήρη...βρε φεύγα από δω, βρε άντε φεύγα από δω λέμε!

Ζήκος: Παπαπα...χειραψίες σε μένα; Βαστάτι Τούρκοι τ' άλογα, θα σκουτουθούμι παπαπα*(βάστα δω...έβγαλε την ποδιά...)*

Κιτσάρας: Άστον κυρά-Δέσποινα...

Ζήκος: Μαλώνεις ρε;

Κιτσάρας: Μαλώνω ρε!

Ζήκος: Μαλώνεις;

Κιτσάρας: Μαλώνω!

Ζήκος: Βάστα γερά εσύ...μη μ' αφήνς, μη μ' αφήνς κυρά Δέσποινα κράτα με...

Κυρά-Δέσποινα: Σε κρατάω...

Ζήκος: Σε χώσω μια κλωτσιά θα πιθάνς. Μαλώνς;

Κιτσάρας: Μαλώνω ρε!!!

Ζήκος: Για σιγά...*(κοιτάζει τα μαλλιά της Κυρά-Δέσποινας)*

Κυρά-Δέσποινα: Τι έχω καλές

Ζήκος: Δεν πιστεύω να έχεις καμιά φουλιά από κατσαρίδες; Έτς; Τώρα πες ότι μαλώνεις να πιθάνς.

Κιτσάρας: Μαλώνω ρε!

Ζήκος: (στους υπόλοιπους) Μαλώνει ρε; Μάλωσι μονάχους σου δε μαλώνω γω. Του την έσκασα έτσι; Τον ιξεφτίλισα.

Κιτσάρας: Άκουσες τι είπα κυρ-Σωτήρη;

Κυρ-Σωτήρης: Την αγαπάς;

Κιτσάρας: Την αγαπάω και σου υπόσχομαι κυρ-Σωτήρη θα περάσει ζάχαρες(κίνηση με το χέρι).

Ζήκος: Άρχισε από τώρα να μοιράζει ζάχαρες αυτός.

Κιτσάρας: Κάνε μόκο ρε...(και σπρώχνει τον Ζήκο που είναι δίπλα του)

Κυρ-Σωτήρης: Εσύ τον αγαπάς;

Φιφίκα: Και το ρωτάς πατερούλη μου;

Ζήκος: Τι τον ρωτάς, τι τον ρωτάς;Να την προσέχεις την κοπέλα, γιατί την βιάζεται;

Κιτσάρας: Κάνε πίσω ρε...

Φιφίκα: Κιτσαράκο μου...

Κιτσάρας: Φιφικάρα μου

(Αγκαλιάζονται και ο πατέρας τους φιλάει)

Ζήκος: Αι γυναίκαί είναι άπισται...το φιλοσόφησα μόλις τώρα...(και σαν να κλαίει..)

Κυρ-Παντελής: Ζήκο, έλα δω, έλα δω είπα!!(Του δίνει τη μπουκάλα)

Ζήκος: Πάρτην εσύ!

Κυρ-Παντελής: Όχι εσύ!

Ζήκος: Εσύ!

Κυρ-Παντελής: Όχι εσύ!

Ζήκος: Και οι δυο μαζί...μη σπρώχνεις ιμένα, να με πάρεις μι το καλό, μη μι σπρώχνεις ιμένα.....

ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΙΤΛΩΝ